

VIII centenari del Perdó d'Assís

Misericòrdia sense límits

PAPA FRANCESC
«Déu no es cansa
d'oferir sempre
el seu perdó»

El 4 d'agost el Papa va pelegrinar a la Porciúncula amb motiu dels vuit-cents anys del Perdó d'Assís. Han transcorregut vuit segles des que sant Francesc va obtenir del papa Honorí III la gràcia que tot aquell que, combregat i confessat, entrés a la petita església de la Porciúncula guanyaria una indulgència plenària. En l'Any de la Misericòrdia, el papa Francesc ha volgut fer-se present en aquesta celebració per proclamar, un cop més, que la misericòrdia i el perdó és el camí per canviar el món.

P 4-5

Girona recorda els refugiats

«Obrim fronteres» és la crida des de la catedral de Girona en suport als refugiats de la plataforma «Girona acull». També el santuari de la Mare de Déu del Mont ens porta a la memòria els refugiats a través d'una exposició sobre el drama de Lesbos.

P 9

Pancarta a la catedral
de Girona.
Àngel Almazan

Campanya «Juga a favor de la vida» durant els Jocs de Rio de Janeiro

P 10

Repensar Europa

L'exvicepresident del Parlament Europeu, Mario Mauro, reflexiona sobre la situació actual del nostre continent: inestabilitat econòmica, terrorisme islàmic, Brexit, crisi de refugiats, secularització... El polític italià advoca per una regeneració de la política i per una revalorització dels principis que van construir Europa després de la Segona Guerra Mundial.

P 20-21

Pensant-ho millor

Educar

Sempre s'ha dit que per educar convenientment és fonamental i principalíssim estimar el fill, estimar l'alumne. Sí, però estimar els fills de veritat és estimar l'espòs o esposa. L'amor conjugal sincer i cada cop més generós genera espontàniament l'amor als fills. L'amor conjugal es projecta naturalment vers els fills. No al revés. L'amor als fills, al marge de l'amor conjugal, és malaltís, egoista. L'atenció preferencial a un alumne en oposició o contradicció a un altre mestre de l'escola, mal educa, fa mal a l'alumne. Tot el personal de l'escola és coresponsable de dur a terme els objectius pedagògics de la comunitat educativa.

L'home, exercitant el seu talent ha progressat al llarg dels segles, en les ciències empíriques i en les arts tècniques i liberals. Sempre, però, ha cercat i trobat una veritat més profunda. Car la intel·ligència no es limita als sols fenòmens, sinó que pot arribar a la realitat intel·ligible amb vera certesa, encara que, per conseqüència del pecat, hagi resultat parcialment enfosquida i afeblida. La naturalesa intel·lectual de la persona humana es perfecciona i s'ha de perfeccionar per la saviesa i pel visible condueix l'home, que n'és amarat, a l'invisible. Més que mai el nostre temps necessita aquesta saviesa.

Pel do de l'Esperit Sant l'home arriba per la fe a contemplar i assaborir el misteri de Déu i el seu immens amor a la humanitat.

L'home descobreix en el fons de la conscièn-

cia una llei que ell mateix no es dona, ans l'ha d'obeir, la veu de la qual el crida sempre a estimar i a fer el bé i a evitar el mal. L'home té en el seu cor una llei escrita per Déu, obeir-la constitueix la seva dignitat.

La persona humana és lliure. L'autèntica llibertat és el gran signe de la imatge divina en la persona humana. La seva dignitat exigeix que actuï segons opció conscient i lliure, és a dir, mogut i conduït des de dintre de manera personal, no pas per un impuls intern cec o sota coacció externa. La llibertat humana ferida pel pecat, només amb l'auxili de la gràcia de Déu, pot fer que sigui plenament eficaç l'ordenació de la vida vers Déu. Cadascú haurà de donar compte de la pròpia vida davant el tribunal de Déu (Cf. *Gaudium et spes*, nn. 14, 15 i 16).

Tanmateix, la criatura humana va madurant a mesura que es van harmonitzant les seves distintes facultats físiques, psíquiques i espirituals. Som cap i cor. El cor és voluntat i sentiment. Regir i harmonitzar aquestes facultats per poder actuar-les lliurement i responsablement requereix indispensablement un àmbit adequat, un caliu, un acompanyament, una assistència amb sana estimació i una bona educació. La família i l'escola! Educar és fer emergir les potencialitats que, per do de naturalesa i gràcia, ja posseïm. Es tracta de desvetllar persones conscients i responsables dels dons que han rebut.

**Carles Soler
Perdigó**

Bisbe emèrit de
Girona

L'EFEMÈRIDE DE LA SETMANA

Dia 18 d'agost del 1986: un gran incendi provocat a Montserrat aïlla mil persones al monestir.

Zoom

Eduard Brufau

Entre els dies 12 i 14 d'agost té lloc al monestir de Poblet el IV Festival de Música Antiga, a càrrec de les formacions Hespèrion XXI i la Capella Reial de Catalunya sota la direcció de Jordi Savall. Enguany el repertori se centra en el diàleg Orient-Occident, la viola cèltica i cants medievals dedicats a la Mare de Déu.

La setmana en tuits

Papa Francesc @Pontifex_es

Felicitats atletes de #Rio2016! Sigueu sempre missatgers de fraternitat i d'esperit esportiu genuí.

Jordi Armadans i Gil @Jordi_Armadans

Director de FundiPau
Aràbia Saudita, molt implicada en devastadora guerra al Iemen, és el 2n principal comprador d'armes espanyoles.

Bisbat de Solsona @bisbatsolsona

Del 27 d'agost al 8 setembre: actes de celebració del Centenari de la coronació de la Mare de Déu de #Queralt2016.

Mons. Francesc Pardo @BisbePardo

Bisbe de Girona
50 anys de la Fràter de Girona i 40 de les colònies. Gràcies a Déu i a totes les persones que ho viuen.

Javier Menéndez Ros @JavierMRos

Director AEN-Espanya
Síria: convent franciscà esdevé refugi davant combats a Alep – via @aciprensa.

Javier Velasco Arias @jvelasco

Bibliista
Francesc escull la catalana Núria Calduch entre els 13 membres de la Comissió sobre el Diaconat de la Dona.

Maristes Catalunya @MaristesCat

El G. Pere Ferré, nou provincial de l'Hermitage. Bon camí! Que la Bona Mare guii les seves passes!

Juan Carlos Varela @JC_Varela

President de Panamà
Aquest és un reconeixement a la nostra història d'un país que uneix i convoca. #JMJPanamà2019.

Focolars Espanya @EsFocolares

L'#EconomiadeComunio es presenta a #MariapolisLogrono2016. Una economia per a un món més just i #solidari.

PETIT CONCERT DE TARDA A

 RàdioEstel

DE DILLUNS A DISSABTE,
A LES 19.30, TRENTA MINUTS
AMB FRAGMENTS DE LA MÚSICA
MÉS POPULAR DELS ÚLTIMS
500 ANYS.

LES MILLORS FORMACIONS
ORQUESTRALS I ELS MÉS GRANS
INTÈRPRETS DE LA HISTÒRIA
ENS ACOMPANYEN DURANT LES
TARDES D'ESTIU.

Editorial

Esport, comprensió i benvolença

La elebració dels Jocs Olímpics de Rio és una nova ocasió per reflexionar a escala mundial en els valors de l'esport. Davant d'aquest fenomen que mobilitza milions de persones, més enllà de la dimensió d'espectacle mediàtic i de masses, cal aprendre a llegir amb mirada intel·ligent i creient el simbolisme pregona de les proves i competicions, els «jocs» —olímpics i paralímpics— que se'ns presenten aquestes setmanes.

Els professors Guillem Turró i Conrad Vilanou són els autors d'un magnífic assaig sobre *La pedagogia esportiva de la Federació de Joves Cristians de Catalunya (1931-1936)* [Barcelona, Ed. Claret, 2014]. En la primera part, aborden, entre d'altres, la temàtica suggestiva del cristianisme i les metàfores esportives, glossen la figura de Thomas Arnold (1795-1842), la pedagogia del qual es pot resumir en l'expressió *Christian gentleman*: un cavaller cristià s'ha d'assemblar

en allò essencial a l'atleta grec de l'època clàssica. En fou seguidor Pierre de Coubertin (1863-1937), fundador dels Jocs Olímpics moderns.

Turró i Vilanou culminen amb la presentació de la pedagogia integral del feiocisme i brinden un conjunt de textos avui molt difícils de trobar sobre la temàtica de l'esport i la seva funció educativa, moral i espiritual.

Segons Lluís Duch, monjo de Montserrat, l'esport és un dels fenòmens humans més complexos i ambigus. Francesc Torralba explica aquesta ambigüitat: dins del si de l'esport hi ha aspectes tan obscurs com el narcisisme, la mercantilització, l'explotació, la trampa i la discriminació sexual o racial, però també hi ha noblesa, llum, donació, lluita, superació i entrega.

Turró, en un article anterior sobre *L'esport i els valors morals*, explica que «l'esport pot ser un bon instrument per assimilar les victòries i encaixar dignament les derrotes, per saber-nos forts i

ahora vulnerables. A través d'ell, podem adquirir la tolerància a la frustració, és a dir, la capacitat per acceptar els propis límits i aprendre que el fracàs també ens pot ajudar a millorar i progressar. També pot convertir-nos en éssers comprensius i benvolents, en fer-nos capaços d'apreciar i viure la fraternització en situacions joioses i amigables. L'esport pot ser un àmbit de trobada interpersonal i de progrés que ens ajudi a esdevenir éssers humans més complets». És evident que la pràctica i la competició esportiva no ha estat ni pot ser aliena a la contemplació, la reflexió creient i la pedagogia dels seguidors de Jesucrist. També la Santa Seu es preocupa per promoure tot allò de bo que comporta la pràctica ben entesa de l'esport: el proper octubre acollirà un congrés internacional per reflexionar sobre la col·laboració entre fe i esport per millorar la vida. Serà organitzat pel Consell Pontifici de la Cultura i el dels Laics.

La redacció us proposa

Víctor Mosquera, nou diaca de Tarragona

Aquesta setmana coneixem aquest jove tarragoní que ens explica el seu testimoni.

P 8

Un tresor a Santa Maria del Pi

Catalonia Sacra convida a descobrir peces com un calze del segle XV o un *lignum crucis*.

P VII

Reflexió d'e-Cristians

«Cap fred i cor cristià» demana aquesta entitat després de l'assassinat d'un sacerdot a Normandia.

P 11

Torna el Misteri de la Selva

Amb motiu de l'Assumpció de la Mare de Déu, el Misteri de la Selva ofereix noves funcions.

P 19

Un nou llindar

El Jubileu no es jubila

Sebastià Taltavull Anglada
Bisbe auxiliar de Barcelona

Ho diem d'aquesta manera, però es tracta d'una convicció que va entrant més i més. La misericòrdia se'ns presenta com quelcom que no té data de jubilació, i demana —com a carta d'identitat— una Església que mira el món amb ulls nous i s'hi apropa amb actituds noves. És com l'amor que no passa mai ni té data de caducitat. El que estem vivint en aquest Any jubilar de la Misericòrdia ha de ser impuls i pauta d'actuació cristiana fins a dir que seguirem fent-ho. Això no hi ha qui ho aturi!

Dit això, em demano si realment podem pensar d'una altra manera quan aquest any de gràcia ens està apropant tant al més essencial de l'Evangeli. Quants rostres ens estan interpel·lant demanant-nos que siguem misericordiosos com el Pare i com ho ha estat Jesús, apropant-se a la gent, compadint-se, curant i alliberant de tota esclavitud tantes persones postrades en les perifèries de la marginació i l'abandó?

Ha estat i és de tanta qualitat el contingut que estem rebent al llarg d'aquest temps jubilar, que necessitem temps per digerir-lo encara més i fer-lo realitat amb paraules i fets. Hem après de memòria Mateu 25 i les obres de misericòrdia: un examen final del qual ja coneixem amb detall les preguntes, ja que se'ns jutjarà en l'amor. Per això, el jubileu no es jubila, al contrari, ens empeny a treballar amb entusiasme renovat per fer de Jesús i l'Evangeli l'orientació decisiva de la nostra vida.

Si ser misericordiosos ens obre el cor cap al germà perquè ens sentim afectats per la misèria que pateix, estem fent present el mateix amor de Déu. El papa Francesc diu que la misericòrdia es revela com la dimensió fonamental de la missió de Jesús. Aquesta és la raó per la qual hem de fer que també sigui la nostra.

De Francesc a Francesc

El Papa peregrina a la Porciúncula amb motiu del VIII centenari del Perdó d'Assís

Rosa María Jané Chueca

El 4 d'agost el papa Francesc va peregrinar fins a la basílica papal de Santa Maria dels Àngels, a Assís, amb motiu del VIII centenari del Perdó d'Assís. Com explica a *Catalunya Cristiana* fra Josep Gendrau, exprovincial dels Franciscans de Catalunya, «sant Francesc era un home contemplatiu i amb una actitud orant, però sempre tocant de peus a terra». Una nit va tenir una inspiració, «una visió en què, segons les fonts franciscanes, se li va aparèixer Jesucrist i la Mare de Déu i van dir a Francesc que demanés el que volgués perquè l'hi concedirien». El *poverello* era a la Porciúncula, comenta fra Gendrau, «i va demanar que tots els que visitessin aquella capella, confessats i combregats, obtinguessin el perdó de tots els pecats i de totes les penes que els seus pecats mereixien». Amb la promesa que la seva petició seria concedida, sant Francesc es va adreçar al papa Honori III per fer-la efectiva. El Papa li va preguntar per quants anys volia aquesta gràcia, i Francesc va respondre: «Jo no demano anys, jo demano ànimes», és a dir, que la volia per sempre. I el Pontífex va concedir-li la indulgència. Content, Francesc ho va comunicar dient: «Us enviaré a tots al cel, al paradís.»

Era el 2 d'agost del 1216. Al començament, comenta fra Josep, «aquesta indulgència només es guanyava a la Porciúncula; més endavant es va fer extensiva a totes les esglésies franciscanes i també a totes les

El Papa va confessar diversos pelegrins.

parròquies d'arreu del món el dia 1 i 2 d'agost, perquè tothom pugui participar d'aquesta visió tan universal que té sant Francesc: tots som fills de Déu, tots som germans, i tots han de poder participar d'aquests beneficis de la redempció. A Assís la pots guanyar sempre que hi vas».

Vuit segles de perdó que se celebren precisament l'Any de la Misericòrdia. Una coincidència providencial. Segons fra Gendrau, «això fa reflexionar sobre què és la misericòrdia, com s'ha de viure. Com diu sant Agustí, és posar-nos una mica la misèria de tot el món dins del cor, com Francesc es posava al cor el patiment dels leprosos, dels pobres, dels allunyats de Déu... No passar de llarg davant del patiment dels altres, sinó veure'ls com a fills de Déu que pateixen. Francesc creu en la

fraternitat universal. Tots constituïm aquesta gran família que té Déu per Pare i Déu és pare de misericòrdia, ens recorda Francesc».

És per això que el papa Francesc, que va escollir el nom pel sant d'Assís, ha volgut ser present a la Porciúncula amb motiu d'aquests 800 anys de misericòrdia sense límits. El Pontífex va tenir uns moments de pregària a la capella i després va oferir una meditació sobre la misericòrdia de Déu a partir de la paràbola dels dos deutors, que narra com un servent, a qui el rei havia perdonat un gran deute, no va saber ser misericordiós amb una altra persona que li devia menys diners.

La festa del Perdó

«El perdó de què ens parla sant

PAPA FRANCESC
«El perdó de Déu no coneix límits; va més enllà de la nostra imaginació»

FRA JOSEP GENDRAU
«És molt necessari que els cristians donin testimoni d'aquesta misericòrdia plena de compassió, d'amor, de proximitat, sensible a les misèries humanes»

Exterior de la basílica.

Moments de pregària a la Porciúncula.

Francesc va voler celebrar a Assís la festa del Perdó.

Francesc s'ha fet "llera" aquí a la Porciúncula», deia el Bisbe de Roma, «i encara continua "generant paradís" després de vuit segles. En aquest Any Sant de la Misericòrdia, encara és més evident com la vida del perdó pot renovar veritablement l'Església i el món». En aquest sentit, va subratllar que el testimoni de la misericòrdia és una tasca que ningú no pot eludir: «El món necessita el perdó; massa persones viuen tancades en la rancúnia i coven l'odi, perquè, incapaces de perdonar, arruïnen la pròpia vida i la dels altres, en lloc de trobar l'alegria de la serenitat i de la pau.»

El Papa reconeixia que el camí del perdó és difícil. I es demanava: «Per què hem de perdonar una persona que ens ha fet mal?» La resposta era contundent: «Perquè nosaltres som els primers que hem estat perdonats i infinitament més. No hi ha ningú aquí entre nosaltres que no hagi estat perdonat. Pensem en silenci les coses dolentes que hem fet i que Déu ens ha perdonat.» Francesc equiparava el perdó de Déu a una carícia, a un «cor que acaricia i que perdona».

Per al Bisbe de Roma, som reincidents en les caigudes, però «Déu no es cansa d'oferir sempre el perdó cada vegada que l'hi demanem. És un perdó ple, total, amb el qual ens dona la certesa que, fins i tot quan podem recaure en els mateixos pecats, Ell té pietat i no ens deixa d'estimar».

La pietat i la tendresa són dos dels trets de l'amor de Déu, afegia el Pontífex. «El nostre Pare s'apiada sempre que n'estem penedit i ens envia a casa amb el cor tranquil i serè, dient-nos que ens ha alliberat i ens ho ha perdonat tot. El perdó de Déu no coneix límits; va més enllà de la nostra imaginació i arriba a qui reconeix, dins del cor, haver-se equivocat

i vol tornar a Ell. Déu mira el cor que demana ser perdonat.»

El problema, deia el Papa, és quan no tenim misericòrdia amb el proïsme i només la volem per a nosaltres: «Aquesta no és la reacció del deixeble de Crist ni pot ser l'estil de vida dels cristians. Jesús ens ensenya a perdonar i a fer-ho sense límits.» Si no ho féssim així, ens limitariem «a fer el mínim, no ens mostrariem com a deixebles de Crist, que han obtingut misericòrdia als peus de la creu només en virtut de l'amor del Fill de Déu».

L'Evangeli de la misericòrdia

Fa vuit segles, sant Francesc ja va veure clar que el món necessita «l'Evangeli de la misericòrdia», en paraules de fra Josep Gendrau, so-

bretot li calen «testimonis d'aquesta misericòrdia, que és la cosa més creïble i comprensible».

Actualitzant aquesta certesa de Francesc d'Assís, fra Gendrau apunta que «davant del panorama de pobresa, de refugiats, de desnonats... de la qual cosa només veiem una part, és molt necessari que els cristians siguin acollidors i donin testimoni d'aquesta misericòrdia plena de compassió, d'amor, de proximitat, sensible a les misèries humanes... ens hem de mostrar més comprensius amb els altres, plens de tendresa com ens demana el Papa». I com reclamava sant Francesc d'Assís, «enmig de la crispació i la violència hem de ser portadors de pau i de bé. Recordem la pregària tan bonica de sant Francesc: "On hi hagi odi, que jo hi posi amor..." Crec que pot ser la pregària de la misericòrdia feta realitat i viscuda».

La presència del Papa a Assís ha estat una gran alegria per a la família franciscana, assegura l'exprovincial dels franciscans de Catalunya. «Francesc ha vingut amb una actitud de pelegrí, ha estat el pelegrí de la misericòrdia en un lloc on es va manifestar d'una manera molt clara. Francesc ha volgut remarcar aquesta alegria del perdó de Déu fent-se present a la Porciúncula.»

Per això, el Papa convidava «els

freres, els bisbes, a anar al confessional. Jo també hi aniré, per estar a disposició del perdó». I efectivament, saltant-se el programa previst, Francesc va confessar 19 pelegrins, entre ells quatre joves escoltes.

Posteriorment, es va adreçar a la infermeria del convent per trobar-se amb els religiosos malalts i els assistents, i després va sortir a saludar els fidels que l'esperaven a la plaça.

Si un Francesc va ser referent de la misericòrdia al segle XIII, un altre Francesc ho està sent al segle XXI: el papa Bergoglio. Com ells fra Gendrau reflexiona que «som febles i humans, i ens cal la misericòrdia de Déu. Experimentar la pau, l'alegria i sentir-se units a la bondat del Senyor. Una vegada experimentat això, ja no es vol ni se'n pot prescindir. És un alliberament».

Així, fra Josep Gendrau s'uneix a aquests dos Francescs per proclamar que «la misericòrdia de Déu sempre és actual. És estar amb els ulls molt oberts a qualsevol necessitat humana, començant pels que viuen al costat nostre i necessiten la nostra misericòrdia, el nostre perdó, el nostre somriure, el nostre afecte... per això l'Any de la Misericòrdia ha de servir, com deia sant Francesc, per dur molta gent cap a l'Evangeli i cap a Jesucrist».

Església en sortida

Participació de la dona en l'Església

El papa Francesc ha tocat el tema en diverses ocasions. Afirmar que la participació de la dona no és prou palesa. La temptació del domini dels homes sovint impedeix que la dona trobi el seu lloc en l'Església. S'han d'eixamplar els espais a fi que la presència femenina sigui més efectiva.

S'ha de fer amb seny, perquè l'estructura de la dona és diferent i cal trobar-li el lloc adequat. El Papa diu que s'ha d'evitar un «masclisme amb faldilles»: la participació de la dona no s'ha d'inspirar en una ideologia pròpia dels homes. Les conseqüències són profundes.

El Papa afirma: «L'Església no pot prescindir de la dona, dels seus valors, de les seves capacitats, de la seva vocació. La dona és necessària en l'Església. Maria és més important que tots els bisbes.» I afegeix: «Dic això,

perquè no s'ha de confondre funció amb dignitat.»

L'Església va treballant i aprofundint més el que es pot anomenar *Teologia de la dona en l'Església*, a fi de determinar la funció i vocació que hi té. El geni femení és necessari en els espais on s'han de prendre decisions importants. Així hi haurà equilibri i no conclusions unilaterals.

És un dels grans reptes d'avui: reflexionar sobre el lloc específic de la dona, a tots els àmbits, fins i tot o sobretot quan es tracta d'exercir l'autoritat. Ella hi té un mot a dir.

Tenim la seguretat que el Papa estudia seriosament aquest tema, ajudat per algunes dones. Esperem les conclusions que en sortiran. Segur que ens sorprendran.

Josep
Maria
Massana

Vaticà

La JMJ, exemple de fraternitat

El Papa fa un balanç esperançat de la trobada que va deixar Polònia «envaïda per milers de joves»

Joan Piñol
Redacció

La Jornada Mundial de la Joventut de Cracòvia és l'última edició d'aquell somni esbojarrat de sant Joan Pau II: aplegar milions de joves catòlics de tot el món per celebrar la fe. El papa Francesc ha fet balanç de la que és la seva segona JMJ després de la de Rio de Janeiro del 2013 i ha posat l'accent en la capacitat d'aquest esdeveniment per projectar al món la imatge que la fraternitat és possible. «Una fotografia emblemàtica és l'estesa de banderes multicolors que onegen els joves, unes banderes que es tornen més boniques, es purifiquen, fins i tot banderes de nacions en conflicte onegen una al costat de l'altra», va expressar el Pontífex a l'audiència general del dimecres després d'haver tornat de Polònia. En efecte, una de les imatges més boniques que va deixar la JMJ va ser veure la bandera israeliana onejant al costat de la bandera palestina.

El Papa es va felicitar amb un cert humor que Polònia havia estat aquest cop «envaïda per milers de joves», una invasió pacífica i alegre moguda per la fe. En aquest sentit, va animar els sacerdots i tots els operadors de la pastoral juvenil a estar amb els joves, a passar temps amb ells: «Penseu en Joan Pau II, ell ensenyava els joves i els instruïa però també se'ls enduia a la muntanya i tenia la proximitat d'estar moltes hores amb ells i escoltar-los.»

Diàleg amb els bisbes

Amb posterioritat a la visita, el Vaticà ha fet pública la transcripció del diàleg que va tenir el Papa amb els bisbes polonesos a la catedral de Cracòvia el 27 de juliol just després d'haver aterrat. A Francesc no li agraden els discursos enllaunats i les salutacions protocol·làries i, per això, va voler estructurar la trobada com si fos un diàleg. Quatre bisbes van adreçar-li preguntes sobre diverses qüestions, des de la secularització fins als refugiats. Sobre la creixent desecristianització d'Europa, el Papa va alertar de confiar excessivament en un retorn a l'espiritualitat i va expressar que l'única via és l'evangelització i l'Església missionera. «Correm el perill de l'espiritualització gnòstica, perquè la secularització ens dóna la possibilitat de fer créixer una vida espiritual subjectiva, sense Crist. Hi ha gent que diu: jo reso, jo escolto, però res més, sense Crist».

El Papa també va reivindicar l'actualitat i la utilitat de la parròquia com a base de l'estructura eclesial tot animant els bisbes a la renovació de la parròquia però no a eliminar-les. En aquesta línia, tot recordant anècdotes personals d'Argentina, el Papa va encoratjar els sacerdots a obrir les parròquies, a ser comunitats en sor-

El Papa va confessar vuit joves durant la seva visita al Santuari de la Divina Misericòrdia de Cracòvia.

tida i acollidores. «Com s'acullen les persones que arriben a la parròquia? Com se'ls escolta? Hi ha sempre algú al confessional? Visiteu els malalts i els ancians? Què fas amb els nens?» Va explicar als prelats polonesos la importància que té a Itàlia i a Sud-amèrica l'oratori parroquial per a nens petits, un lloc que combina oci, catequesi i litúrgia. Amb franquesa Francesc va afirmar: «A la meua terra, si no vas a buscar la gent i no t'hi acostes, no vindran.»

El Papa va carregar amb duresa i claredat contra l'anomenada ideologia de gènere. «Hi ha una veritable colonització ideològica. Als nens a l'escola se'ls ensenya que cadascú pot escollir el seu sexe! Els llibres són de persones i institucions que donen diners i estan sostingudes per països molt influents i això és terrible.» El Papa va dir que han discutit d'aquest tema amb el papa emèrit Benet XVI. «Ell em deia que vivim en l'època del pecat contra el Déu creador. I té tota la raó perquè Déu ha creat el món així i nosaltres estem fent el contrari.»

Roda de premsa al vol

A l'avió de tornada cap a Roma, en la tradicional roda de premsa, el

PAPA FRANCESC
«Una fotografia emblemàtica és l'estesa de banderes, fins i tot banderes de nacions en conflicte onegen una al costat de l'altra»

Papa va abordar temes d'actualitat, entre ells l'assassinat del pare Hamel a França a mans de terroristes jihadistes. Com ha assenyalat en d'altres ocasions, Francesc va evitar carregar contra l'Islam i va afirmar amb rotunditat que «no es pot dir que l'Islam sigui terrorista». De fet, es va preguntar quina culpa tenen també les oligarquies europees en el creixement del terrorisme: «Quants joves hem deixat buits d'ideals, sense feina, que recorren a la droga, a l'alcohol... i s'enrolen en

grups fonamentalistes.»

En aquesta roda de premsa s'acomiadava com a portaveu de la Santa Seu el jesuïta italià Federico Lombardi, qui ha estat la cara visible del Vaticà durant deu anys sencers (2006-2016). El juliol ja es va anunciar que seria substituït pel nord-americà Greg Burke i l'espanyola Paloma Ovejero com a número dos però el canvi no entrava en vigor fins a l'1 d'agost. Segons es va fer públic l'endemà de deixar oficialment el càrrec, el pare Lombardi serà a partir d'ara president del consell d'administració de la Fundació Joseph Ratzinger – Benet XVI, que gestiona les obres del Papa alemany i en promou el llegat intel·lectual.

Tal com ja va dir als voluntaris al Tauron estadi de Cracòvia, el Papa va deixar clar als periodistes que no sabia si el 2019 estaria ell a Panamà, en una enigmàtica referència a una possible renúncia futura o simplement una constatació davant d'un Papa que al desembre farà 80 anys. Això sí, va deixar clar que «Pere estarà a Panamà». En tot cas, els joves, igual que els periodistes, fan càbales i confien amb seguretat que el Pontífex argentí estarà amb ells a la que serà la primera JMJ a Centreamèrica.

UNA VIDA CONTIGO

DES DE 1917

*Roca ha estat sempre al teu costat tenint cura de tu
i dels teus perquè el bany sigui un espai fonamental
per compartir grans moments de vida.
Per això, ara més que mai, volem seguir al teu costat
perquè et tornis a enamorar del teu bany.*

RENOVA LA VIDA
DEL TEU BANY

Roca

A la teva botiga Roca o a
reformaconroca.es

Tarragona

«El testimoni és la clau per despertar vocacions»

Víctor Mosquera, nou diaca de l'església de Tarragona

Joan Boronat
Tarragona

El seminarista Víctor Mosquera Ramos, tarragoní de 36 anys, va ser ordenat diaca per l'arquebisbe de Tarragona, Mons. Jaume Pujol Balcells, el 17 de juliol passat a l'església parroquial del populós barri de la ciutat, de Sant Pere i Sant Pau, en una celebració molt participada i reeixida. Mossèn Víctor explica en aquesta entrevista com s'ha sentit cridat al sacerdoci i la força que l'anima a servir Déu, els homes i l'Església.

Abans d'entrar al Seminari havia cursat estudis de cara a uns altres objectius?

I tant! Vaig estudiar una formació professional de grau superior en delineació d'edificis i obres i, en acabar, vaig tenir la sort de treballar 14 anys en diferents empreses del sector. Per altra banda, vaig estudiar dos cursos de ciències religioses a l'institut INSAF just abans d'entrar al Seminari.

Com va sorgir la vocació?

La vocació no és una cosa que sorgeixi d'un dia per l'altre. En el meu cas va haver-hi un moment en el qual em vaig adonar que Déu havia estat actuant al llarg de la meua vida i que havia anat madurant la vocació fins al punt de prendre la decisió d'entrar al Seminari. Amb l'ajuda d'un mossèn amic vaig estar reflexionant-hi al llarg d'un curs abans de prendre la decisió.

Algú hi va influir?

Ningú em va proposar entrar al Seminari. La influència va ser de manera indirecta per mitjà del testimoni de tants mossens que conec. Des dels més joves fins als que porten més anys de ministeri. Evidentment, el testimoni del rector de la meua parròquia, Mn. Joan Magí, també va ser determinant en la manera d'entendre el ministeri.

Com ha viscut el moment de rebre el diaconat, després de sis anys de formació?

És un moment molt especial perquè et canvia la vi-

da de manera definitiva. És el moment que s'espera amb goig però també amb molt de respecte. Sóc conscient que el do rebut comporta una gran responsabilitat i fidelitat però, també tinc molta confiança perquè en això no estic sol, Déu m'hi acompanya per ajudar-me en les meves debilitats.

Ser ordenat en l'Any de la Misericòrdia li aporta un valor especial?

Certament hi dóna un valor afegit, però hem de tenir present que la misericòrdia és inherent al mateix ministeri, ja que participem en el sacerdoci del mateix Jesucrist que és el mestre de la misericòrdia. Tanmateix, ser ordenat en l'Any de la Misericòrdia m'ajudarà a no oblidar mai aquesta faceta del meu ministeri.

Forma part del grup musical Canta la Teva Fe. És una bona eina per expressar-la?

I tant que sí! El grup és una bona eina per portar la Paraula de Déu per mitjà de la música. I la Paraula de Déu és el «manual» de la misericòrdia.

I per què es fa difícil proclamar-la?

Perquè la misericòrdia continguda en la Paraula de Déu comporta una coherència de vida. No serveix de res predicar la misericòrdia i al mateix temps portar una vida diametralment oposada. L'exemple és la millor manera de predicar!

Quina és la clau per fer atractiu el sacerdoci entre els joves?

És una qüestió complicada, però penso que una de les claus per fer atractiu el sacerdoci entre els joves és, precisament, el tema que he comentat abans, és a dir, l'exemple. En el meu cas, el testimoni dels

capellans més joves és una de les coses que més em va fer preguntar-me per la vocació sacerdotal.

Quan arribi al presbiterat, el mou alguna inquietud concreta envers l'acció pastoral?

Em mou, sobretot, poder portar la Paraula de Déu a tothom. És la base de la nostra fe i per això crec que cal potenciar-la i estimular que els fidels la llegeixin, l'estudiïn i la preguin. Però, també és veritat que la pastoral és molt més àmplia i la catequesi, els pobres i els malalts són realitats que necessiten un pastor que es buidi per portar-les a cap juntament amb els membres de la comunitat.

«Mn. Josep Cabayol i Magrinyà, un home coratjós», història missionera

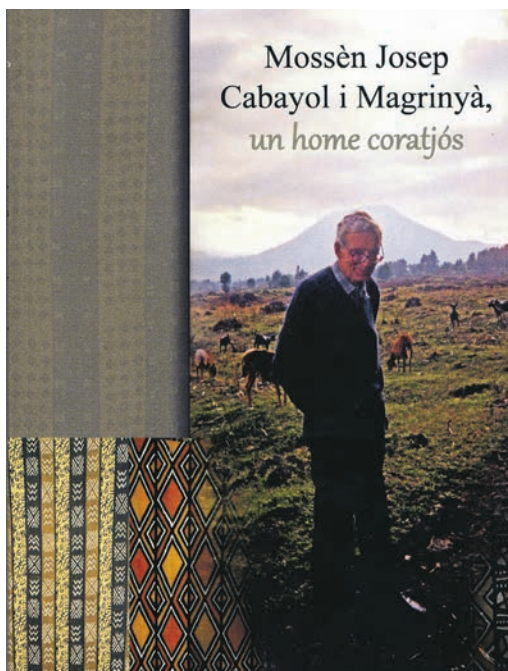
Joan Boronat / Tarragona

El dijous 14 de juliol es va presentar al Centre Tarracense El Seminari, de Tarragona, el llibre titulat *Mn. Josep Cabayol i Magrinyà, un home coratjós*, el qual recull el testimoni, vivències i anècdotes de les persones que han col·laborat amb Mn. Josep Cabayol (la Riera de Gaià, 1935), en la seva missió diocesana, al llarg de quaranta anys a Ruanda, al continent africà.

Mn. Isidre Torremadè, que s'ha encarregat de recollir tots aquests testimonis, no dubta a afirmar que «mossèn Josep Cabayol ha estat l'ànima de l'obra missionera de l'Església de Tarragona», una acció missional impulsada pel que fou arquebisbe de Tarragona, Mons. Josep Pont i Gol.

Mossèn Torremadè qualifica el seu germà en el sacerdoci, Josep Cabayol, com «el pal de paller» del grup, preveres i laics, que van fer pinya i que, plegats, amb estimació i generositat, van dur a terme una obra missionera que ha donat fruits abundants.

El llibre consta de set blocs. El primer ofereix la cronologia de mossèn Cabayol; el segon recull tot allò

que fa referència a la Riera de Gaià, el tercer recorda el seu pas per diferents parròquies abans d'anar-se'n a l'Àfrica; el quart presenta notes diverses; el cinquè recull les aportacions dels que a la missió van fer la seva experiència de vida; el sisè inclou fragments de les *Petjades tarragonines a Catalunya*, de Mons. Miquel Barbarà, qui visitava la missió diocesana com a delegat de diferents arquebisbes de Tarragona quan sorgia algun problema estructural. Finalment, el setè apartat inclou un escrit de Mons. Jaume Pujol, arquebisbe de Tarragona, on repassa la darrera etapa de l'obra missionera de Tarragona d'acord amb el compliment del projecte social impulsat en l'Any Jubilar de Sant Fructuós, amb la inauguració i benedicció del nou centre parroquial de Kampanga.

En definitiva, un llibre que reflecteix la implicació de tantíssima gent que ha treballat en terres de missió al costat de mossèn Cabayol, des del voluntariat, i que sempre ha comptat amb el suport i ajut econòmic de fidels i persones compromeses amb l'Església missionera.

El volum es pot trobar a la llibreria de l'arquebisbat de Tarragona.

Girona

A l'estiu no ens oblidem dels refugiats

Crida des del campanar de la catedral i memòria de l'illa de Lesbos al santuari de la Mare de Déu del Mont

La senzilla i punyent exposició al santuari del Mont.

Víctor Gay
Girona

Una crida visible des del punt més simbòlic de la ciutat de Girona, el cim del campanar de la catedral, per reclamar l'acollida dels refugiats simbolitzà el sentiment de la societat gironina respecte de la realitat punyent dels milers de persones que truquen a les portes d'Europa, tot fugint de la guerra i la persecució religiosa.

La plataforma «Girona acull» ja fa unes setmanes va penjar una primera pancarta en aquest sentit de conscienciar la ciutadania davant d'aquesta realitat a la façana de l'Ajuntament, precisament en uns moments en què altres temàtiques de l'actualitat semblen haver situat en un segon terme el drama dels refugiats que físicament han estat obligats a situar-se en espais més discrets i allunyar-se del litoral de les illes gregues i de la costa continental.

Davant d'aquesta realitat, es va demanar al bisbat i al capítol permís per situar una nova pancarta-crida en aquest punt emblemàtic del perfil urbà amb el lema «Obrim fronteres», en suport als refugiats. Permis concedit i que va suposar un exercici d'agilitat a càrrec d'un grup de bombers especialitzats i solidaris amb moviments que treballen als camps grecs de Lesbos i Idomeni. Amb aquest gest, l'Església que és a Girona s'afegeix a la crida recent del papa Francesc en la JMJ recordant la misericòrdia de l'acollida.

Memòria de Lesbos al santuari del Mont

També aquest estiu els visitants del santuari de la Mare de Déu del Mont, un altre punt simbòlic de l'itinerari marià del bisbat gironí, es trobaran amb una exposició singular i única,

L'Església que és a Girona s'afegeix a la crida recent del papa Francesc en la JMJ recordant la misericòrdia de l'acollida

Grècia. Març 2016 – Els dies que les vergonyes d'Europa quedaren al descobert. Es tracta d'un seguit d'objectes recollits per un grup de voluntaris, també desplaçats a les platges de les illes gregues, i que han estat abandonats per part dels que arriben després de les penalitats derivades d'un travessia plena de perills. Simbòlicament els objectes s'han situat dins d'una ampolla, que simbolitza aquests viatges precaris. La mostra inclou també fotografies realitzades per Mireia Sagrera.

Culmina la mostra la imatge d'una nena al camp d'Idomeni que mostra el seu vaixell de paper, fusionada amb una posta de sol al mar de Grècia.

Aquests elements que, per a nosaltres serien considerats deixalles, són un testimoni punyent d'unes vivències i d'uns patiments que no sempre es fan visibles entre nosaltres. Durant tota la temporada d'estiu es mantindrà aquesta mostra.

L'operació de col·locació de la pancarta a la part més alta del campanar de la catedral de Girona

Àngel Almazan

**CERTIFICATS MÈDICS
CARNET DE CONDUIR
NÀUTICA I ARMES**

CENTRE MÈDIC PLAÇA MOLINA

DR. RAFAEL SOLANAS ANGLADA

- COTXE, MOTO I CICLOMOTOR
- PSICOTÈCNICS
- LLICÈNCIA D'ARMES
- LABORALS I ESCOLARS
- NÀUTICA

INFORMEU-VOS-EN:

Tel. 932 188 826
Mòbil: 639 474 741
c/ Balmes, 281, entr. 2n
08006 Barcelona

LABORABLES

De 10 a 13 h i de 16 a 20 h

Les persones que es presentin amb un exemplar de *Catalunya Cristiana* tindran un descompte de 10 euros

www.centromedicoplazamolina.es

Brasil

«No» a l'exploació sexual

Campanya «Juga a favor de la vida» durant els Jocs Olímpics de Rio de Janeiro

Rosa María Jané Chueca
Redacció

Amb motiu dels Jocs Olímpics de Rio de Janeiro, del 5 al 21 d'agost, la xarxa brasilera de religioses contra el tràfic de persones «Un crit per la vida» ha posat en marxa la campanya «Juga a favor de la vida». Es tracta del mateix eslògan que es va fer servir a la Copa del Món de Futbol celebrada al Brasil el 2014. Aleshores hi va haver un augment del 42% de les denúncies d'exploació sexual de nens i adolescents, i de situacions de tràfic de persones.

Ara, amb motiu dels Jocs Olímpics, la campanya es posa de nou en funcionament. Compta amb el suport de Talitha Kum, la xarxa mundial de la vida consagrada contra el tràfic de persones. Precisament la coordinadora de Talitha Kum, la germana Gabriella Bottani, ha explicat que «comprometre's contra el tràfic de persones, a favor de la vida és, de fet, una obra de misericòrdia». És per això que Talitha Kum «sosté la campanya, convidant tots els turistes que vagin a Rio a denunciar qualsevol forma d'exploació que es puguin trobar, sobretot l'exploació sexual de nens i adolescents».

Per a la germana Eurides Alves de Oliveira, coordinadora de la xarxa «Un crit per a la vida», «si la societat i les institucions no estan atentes, les situacions de degradació i intimidació contra la vida com ara les expulsions forçades de les persones de casa seva, la violència sexual i el treball de menors, tendeixen a augmentar».

La campanya «Juga a favor de la vida» es desenvolupa principalment als mitjans de comunicació i a les xarxes socials. Encara que també hi ha accions als carrers a través de la distribució d'informació per sensibilitzar i prevenir el risc a les ciutats de Rio i Manaus. A més, es duen a terme reunions de prevenció sobretot en grups de risc. El número al qual es pot trucar al Brasil per presentar les denúncies és el 100. És de franc i les denúncies es poden fer de manera anònima.

Els grans esdeveniments esportius

Vetlla de pregària contra el tràfic de persones a Rio Branco (nord del Brasil).

impliquen un augment del fenomen del tràfic de persones. Per això, la coordinadora de Talitha Kum explica que «augmenten les condicions en les quals les persones són enganyades amb falses promeses de treball i d'una vida millor. Els Jocs Olímpics atrauran una gran quantitat de turistes, entre els quals es poden infiltrar organitzacions criminals per induir a l'exploació del treball sexual persones en situació de gran vulnerabilitat social». I afirma que Rio de Janeiro «es troba entre les principals ciutats del Brasil que atrauen turistes interessats a comprar sexe, també de nens i adolescents. La campanya recorda que l'exploació sexual no és turisme, sinó una violació greu dels drets humans, que deixa ferides profundes a les persones, les famílies i tota la societat».

Com assenyala la germana Gabriella, «el tràfic de persones és un gran negoci lucratiu, principalment en la modalitat d'exploació sexual». També denuncia que els traficants d'éssers humans «s'aprofiten del bé més preciós de les persones: la seva capacitat de somiar, de voler més, de

GABRIELLA BOTTANI
«Comprometre's contra el tràfic de persones, a favor de la vida, és una obra de misericòrdia»

progressar». La persona entra en els espais on els somnis són negats, on queden poques o cap alternativa, amb una promesa que sembla una oportunitat única. Una vegada frustrada aquesta expectativa la persona passa per la por, la vergonya i no sap identificar que és víctima, s'estima més el silenci i així el crim continua ocult». En aquest sentit, la germana Eurides assegura que «lamentablement el tràfic de persones, les darreres dècades i els darrers anys, s'ha convertit en un

problema de dimensions cada vegada més grans, a punt de ser anomenat "esclavitud contemporània"».

El missatge de la campanya «Juga a favor de la vida» és clarament d'esperança, afirma la Gna. Gabriella: «És una invitació a fer el bé, a contrastar la banalitat de la violència i de l'exploació amb la creativitat del bé. És una crida a no sentir-se sols. La campanya ens convida a posicionar-nos per no sotmetre'ns a l'arrogància dels que volen ho manipular i utilitzar tot, també l'esport i la vida per al poder, pel plaer i per enriquir-se.»

Bàsicament la campanya té quatre grans objectius: sensibilitzar la societat i els organismes públics sobre el tràfic de persones i l'exploació sexual; alertar les persones en situació de vulnerabilitat social; conscienciar els turistes i les autoritats de les conseqüències de l'exploació en la vida de la gent i de les seves famílies, i implicar organitzacions i persones en la lluita per la dignitat humana.

Un informe del 2015 presenta que les webs associades a la pornografia i que promouen el Brasil com a lloc de turisme sexual han augmentat fins a 3.350 en dos anys. A l'estat de Rio de Janeiro és alarmant la situació d'exploació sexual de nens i adolescents. Només en els quatre primers mesos d'enguany hi ha hagut 77 denúncies d'abús i 97 d'exploació sexual. Això sense comptar els casos no denunciats.

Davant d'aquesta situació, la germana Gabriella Bottani anima: «Entra en xarxa contra el tràfic de persones, participa i dona suport amb nosaltres a aquesta iniciativa!»

Més informació: <http://gritopelavida.blogspot.com.es>

Els bons desitjos de Francesc per a Rio 2016

Redacció / Ciutat del Vaticà

El papa Francesc ha enviat una salutació especial amb motiu dels Jocs Olímpics. En primer lloc, posa en relleu que el món té set de pau, de tolerància i de reconciliació. Per això, subratlla, «desitjo que l'esperit dels Jocs Olímpics pugui inspirar tothom per combatre "la bona batalla" i acabar junts la cursa», segons les paraules de sant Pau. Francesc destaca com a premi

no cap medalla, sinó «una cosa molt més preciosa: la realització de la civilització on regni la solidaritat, fundada en el reconeixement que tots som membres d'una única família humana». Adreçant-se directament als brasilers, els desitja que aquesta oportunitat permeti «superar els moments difícils i comprometre's en el "treball d'equip", per a la construcció d'un país més just i més segur, apostant per un futur d'esperança i alegria».

França

Davant del primer atac mortal a una església a Europa: cap fred i cor cristià

Declaració d'e-Cristians

L'assassinat per degollament d'un sacerdot mentre oficiava missa a l'església de Saint-Etienne-du-Rouvray, coincidint, a més, amb el començament de la Jornada Mundial de la Joventut a Cracòvia, omple els nostres cors de dolor i d'inquietud, però han d'estar-ne absents els sentiments de venjança o por. Europa necessita mantenir més que mai el cap fred i el cor cristià, altrament cometrem errors terribles, i ens comportarem d'una manera que ens allunya de Jesucrist.

Pensem que aquesta reflexió serveix tant als que en som seguidors com a totes aquelles altres persones de bona voluntat.

El que està succeint és terrible. Els atemptats a França i Alemanya ens omplen d'inquietud. Però hem de recordar per una raó de realisme que els cristians estan sent perseguits i massacrats per Daesh des de fa anys. També els mateixos musulmans pateixen continuament atemptats atroços.

A e-Cristians, com a organització que treballa per aportar la concepció cristiana a la vida pública, considerem que hem de fer una doble reflexió: una en l'ordre secular, en què transcorre la nostra vida quotidiana, i una altra en el de la nostra fe, que omple aquesta vida.

En l'ordre secular, i malgrat alguns errors evidents en la seguretat pública, hem de mantenir el cap fred, simplement apel·lant a la nostra experiència recent. Entre els anys seixanta i setanta del segle passat Europa va estar trufada de terrorisme propi i importat. Les Brigades Roges a Itàlia, el segrest i assassinat d'Aldo Moro, dirigent demòcrata cristià, les accions dels grups d'ultradreta, els atemptats de la Fracció de l'Exèrcit Roig a Alemanya, les matances d'ETA a Espanya,

van ser terribles. Des de fora, el terrorisme de determinades forces laiques palestines van provocar assassinats cruels. Com podem no recordar el que va succeir als Jocs Olímpics de Munic, el segrest i atemptat contra avions, fins i tot d'un vaixell sencer, com l'*Achille Lauro*.

No es tracta ara d'explicar la història, sinó de fer present que no és la primera vegada que el terrorisme ens amenaça; ni tan sols és la pitjor.

I què va passar? És evident. Els portadors de la mort, els caïnites, van ser derrotats per les institucions d'una

societat que va saber mantenir-se en la democràcia, que no va apel·lar a solucions fora de la lògica del dret, que no va acudir a populismes, ni a nacionalismes xovinistes. Cap terrorisme, la minoria d'una minoria, suporta aquest desgast. Perquè són ells els que es deterioren amb el pas del temps. N'hi ha prou que nosaltres, els ciutadans, ens mantinguem amb el cap fred, sense caure en temors i histerisme, que actuem amb normalitat, que confiem en les institucions que tenen com a missió protegir-nos i fer justícia. Amb això n'hi ha prou i en sobra per vèncer. Apel·lem a la solidesa de la normalitat. El terrorisme només és perillós quan aconsegueix propagar el terror, fracassa quan no ho aconsegueix. Som soldats pacífics en aquesta guerra i la nostra contribució és la que dóna la victòria. Sense por, amb normalitat, sense histèries.

Encara cal afegir en aquest cas alguna cosa més: Daesh ha crescut perquè els Estats Units, Europa, han estat complaents amb ell i eren els que en principi els alimentaven, encara que després hagin retirat la mà. Diguem-ne els noms: Aràbia Saudita, Qatar (l'espònsor del FC Barcelona, i això diu molt de la pobresa d'alguns cors), Turquia. Cal que desaparegui aquell focus de maldat radical, vexació i esclavitud, i que a més això succeeixi ràpidament, de manera clara, i no com un degoteig.

Els governs dels Estats Units i d'Europa han contret una greu responsabilitat que han d'assumir i reparar.

El papa Francesc ha mostrat el seu dolor pel succeït, un patiment accentuat pel fet que el pare Jacques Hamel va ser assassinat en plena Eucaristia, quan en ple acte litúrgic implorava de Déu la pau per al món. El Papa

reitera la crida a la fraternitat i la reconciliació i aquesta és una qüestió crucial. Seria injust projectar els actes abjectes de la gent de Daesh sobre els musulmans, primer perquè ells també ho pateixen i, segon, perquè no té res a veure. La nostra societat tendeix a aquest tipus de culpabilització. Els horribles assassinats d'algunes dones per les seves parelles han donat lloc a discursos, fins i tot legislacions en el cas d'Espanya, en què el que pesa no és el delictes en si, sinó si és un home el que el comet. Més que mai hem de treballar amb els musulmans, des de la nostra realitat i testimoni cristià i, com a membres, uns i altres, de la fraternitat humana.

Molts dels nostres fills comparteixen la Jornada Mundial de la Joventut a Cracòvia, dedicada precisament a la misericòrdia. Acompanyem-los confiadament amb la nostra pregària.

Musulmans rendeixen homenatge al P. Hamel

Redacció / París

Un centenar de musulmans van acudir a la missa dominical de la catedral de Rouen, on es va rendir homenatge al pare Jacques Hamel. «Acol·lim de manera particular els nostres amics musulmans», deia l'arquebisbe de Rouen, Mons. Dominique Lebrun, «han volgut visitar-nos, us en dono gràcies en nom de tots els cristians. Amb aquesta acció afirmeu que us oposeu a les morts i la violència en nom de Déu». I afegia: «Davant de la mort horrible i injusta d'un sacerdot, les nostres comunitats religioses es reuneixen. És l'esperança que està en marxa.»

La presència dels musulmans va ser una iniciativa

del Consell Francès del Culte Musulmà, que es va estendre a Itàlia, per condemnar l'assassinat del

espiritual i cultural, perquè una Europa que no té res a dir no pot parlar amb ningú.»

Punt de vista

Àngel Miret

Professor associat de la UPF

Encara piquen a la porta

Continua el drama dels refugiats, però ara ja molt més difuminat, més llunyà, evanescent. Han desaparegut dels mitjans de comunicació les imatges dels que penosament feien camí cap Europa i només quan, reiteradament, una embarcació bolca i moren ofegades unes quantes dotzenes de persones la notícia mereix uns segons a les televisions. Podria semblar que tot allò —la violència armada, els infants en braços de pares esgotats per la ruta, els cadàvers flotant al mar...— era un malson, alguna cosa irreal i absurda i que ara ja tornem a una existència còmoda que ens dona pau i confort: les inacabables notícies sobre el futbol, la política catalana i espanyola amb les seves enormes misèries, la darrera brutalitat dels terroristes i, potser també, la sortida de la Gran Bretanya de la Unió Europea i de com ens afectarà la butxaca. Tot això provoca l'efecte d'una enorme cortina negra que ho amaga tot.

Així són les coses en una societat on la informació es consumeix ràpid i on els receptors de notícies requerim emocions noves i ràpides i on tot acaba cansant.

Però la dura realitat no ha desaparegut: continuen els bombardejors que aniquilen poblacions senceres, els assassinats en nom de Déu, la fam i les tortures; milions de persones encara fugen i hi ha camps de refugiats a Turquia, a Jordània, al Líban... i també a Europa, on les persones s'amunteguen, intentant sobreviure i sense fer altra cosa que rumiar en el futur perdut pels trets i el foc i esperant una llar que els aculli i una societat que els respecti.

La societat catalana ha respost amb una generositat enorme que, lamentablement, no s'ha pogut fer del tot efectiva per les tanques que ha posat Europa a les seves fronteres. La gran acollida no ha estat possible, però encara ara podem fer moltes coses per alleugerir el

patiment i per posar un punt de dignitat a Europa. En primer lloc, no hem d'oblidar que l'origen de tot plegat són les guerres i la violència, sovint per resoldre interessos poc ètics o directament immorals: lluitar políticament contra la guerra i els que la provoquen és una necessitat de resultats incerts però necessària. En la mesura que podem hem de col·laborar econòmicament amb les entitats socials que treballen sobre el terreny i, sobretot, en el nostre esperit, hem d'estar convençuts que les persones no són mercaderia subjecta a les oscil·lacions d'una borsa cruel, sinó éssers humans, fills de Déu, que han de poder viure en pau i llibertat. I aleshores, actuar en conseqüència.

Ara, durant aquest període estival on alguns tindrem la sort de gaudir d'uns dies de vacances, pot ser un bon moment per revisar prioritats i pensar en la paràbola del pobre Llätzer.

Saber escoltar

Joan Guiteras i Vilanova

Degà del Capítol Catedral de Barcelona
secretaria@catedralbcn.org

Viure el present: un relat jueu

El gran escriptor Anton Txékhov va escriure: «La humanitat potser únicament viurà el present al paradís; de fet, fins ara, només ha viscut del futur.» Una expressió profunda que recorda una historieta jueva.

Déu envià un dia l'arcàngel Gabriel a la Terra. Tenia un mandat diví: regalar, almenys a un home, el do de la felicitat. L'arcàngel tornà al cel amb el regal a les mans. Donà a Déu aquesta explicació: «Va passar que cap

home no tenia temps per escoltar-me; tots tenien un peu en el passat i l'altre en el futur; ningú no prestava atenció al present.» En efecte, si ens mirem a nosaltres mateixos, rarament ens parem a assaborir el present. Potser perquè ens fuig ràpidament de les mans.

El comentarista de la frase de Txékhov afirma que «ens movem entre la nostàlgia i el plany del present. El descontentament, la insatisfacció i la desil·lusió constants ens causen una mena d'alienació», un allunyament de nosaltres mateixos i de la realitat. Potser, glossant el pensament de Txékhov, «l'eternitat del paradís, plena de debò, perfecta en l'instant, sense un abans i un després, serà la que ens alliberarà de les falses il·lusions i ens submergirà en l'alegria del present».

«Afortunadament, en "l'avui" de Déu de la litúrgia podem endinsar-nos germinalment en la síntesi del que hem estat i del que serem, en la realitat del que som.» Val la pena pensar-hi!

A propòsit de...

P-J Ynaraja

Capellà del Montanyà
ynaraja@gmail.com

La Sainte-Baume (IV)

He dit més d'un cop, que ja que la nostra visita no era turística, més que mirar amb els ulls de la cara, o captar només imatges fotogràfiques, mirava d'impregnar-me de la religiositat que suggeria el lloc.

Ens va sorprendre un detall que no esperàvem. Tampoc no vaig ser capaç d'asimilar-ne el missatge en aquell moment, n'era conscient. Vaig fotografiar i recollir algun paper, pensant estudiar-lo a casa.

Malgrat que és una gruta natural es distingeixen dos nivells. En l'inferior vam veure una sèrie de petites plaques amb noms gravats. Els papers que em vaig endur i internet m'han descobert una cosa que m'era totalment desconeguda. Es tractava d'un record pietós de les criatures que, tot i haver existit al si matern, no van arribar a viure'n fora.

Quan estudiava teologia, el professor, amb humor, deia: els nens sempre fan nosa. Així com als habitatges els preparen una habitació amb joguines perquè s'entretinguin i no molestin, els teòlegs, per a una finalitat semblant, han imaginat el llimb. Tinc la impressió que a ningú no li interessa. El que hagi estat d'aquests éssers humans, a ningú no inquieta. A cap home, que a les mares que els van gestar, que els van sentir al si, a elles no els van ser, ni els són, indiferents. Vulgarment, es diu que una mare va perdre un fill, si fos involuntari l'episodi. O que va avortar i, en aquest cas, se suposa que va ser provocat. I aquesta manera de fer és pecaminosa. No m'hi entretinc.

Mai, cap d'elles, m'ho ha explicat amb indiferència, sempre amb pena, excepte en el cas d'una que tenia antecedents d'actuació terrorista. I això marca i deforma. Sóc home i no he engendrat cap fill, sé que mai ni podré comprendre el dolor de la dona que va patir el problema del que estic parlant. He mirat d'escoltar i acompanyar. No he sabut fer res més. Pregar, també.

Tinc la impressió que en teologia fonamental, poc ha d'inquietar el tema. La teologia fins al present, ha estat monopoli gairebé exclusiu d'homes. No sé si entre les escoles femenines de teologia s'hi han interessat, estic segur que ho veuran de manera diferent.

A la Sainte-Baume vaig saber que hi ha una associació interessada a ajudar a qui està en situació tan penosa. Que allà es proposa un camí espiritual i que es complementa la meditació amb la invitació a deixar el nom de la criatura que no va arribar a néixer viva, emparat sota una gran creu al mur. No es diu que s'hagi de pagar. Es proposa una entrevista o una comunicació personal. Dos aspectes, l'absència d'interès crematístic i l'hospitalitat espiritual, molt importants.

No em vull allargar. En aquesta adreça d'internet es trobarà informació. És una actitud cristiana: la consolació. *Fraternité Mère de Miséricorde* lerocdelaconsolati-on@gmail.com.

LLOAT SIGUEU!

Llegir el llibre de la natura, obra de Déu

Fr. Lluc Torcal
Procurador general
de l'Orde del Cister

Sergi Maurel

«El clima és un bé comú, de tothom i per a tothom. A escala global, és un sistema complex relacionat amb moltes condicions essencials per a la vida humana. Hi ha un consens científic molt consistent que indica que ens trobem davant d'un preocupant escalfament del sistema climàtic» (LS 23). El Papa es posiciona clarament en favor del que sosté la major part de la comunitat científica internacional: «Ens trobem davant d'un preocupant escalfament del sistema climàtic.»

«En les darreres dècades, aquest escalfament ha estat acompanyat del constant creixement del nivell del mar, i a més és difícil no relacionar-lo amb l'augment d'esdeveniments meteorològics extrems, més enllà del fet que no pugui atribuir-se una causa científicament determinable a cada fenomen particular» (LS 23). Si bé el missatge que predica l'Església i mira de fer arribar a tots els homes no és de naturalesa científica, l'Església se serveix del que la ciència ensenya per tal de fonamentar més bé el seu missatge, la bona nova que predica. I és en aquesta encíclica, on es fa més palesa la necessitat que també té l'Església de recórrer al saber humà, a la ciència, ja que, al cap i a la fi, la naturalesa és també obra de Déu i Déu ens ha donat la raó per poder-la comprendre. Llegir el llibre de la naturalesa, obra

de Déu, amb els instruments de la raó, els instruments de la ciència, és la millor manera d'honorar el do que Déu ens ha fet de la nostra racionalitat. L'Església, doncs, fa bé de recórrer al que la comunitat científica ha assolit per consens, especialment en relació amb el problema ecològic. Així, el missatge del Papa en aquesta encíclica té molta més força i credibilitat. Quin és el nucli del missatge que el papa Francesc ha enviat als creients i a la humanitat? Heus ací les seves mateixes paraules: «La humanitat és cridada a prendre consciència de la necessitat de realitzar canvis d'estils de vida, de producció i de consum, per combatre aquest escalfament o, almenys, les causes humanes que el produeixen o accentuen» (LS 23). La mirada des de Jesucrist amb què hem de mirar la nostra casa comuna, cosa en què consisteix la conversió ecològica integral, s'ha de transformar en una acció eficaç per canviar tot allò que en les nostres vides, tant socialment com individualment, afavoreixi l'escalfament global. I això ho hem de fer tots perquè el clima és un bé de tots, un bé que ens fa bé a tots: un bé comú. I si ho hem de fer entre tots, vol dir que no hi pot faltar ni la meua aportació ni la teua: sí, la de tu que llegeixes aquestes reflexions (independentment del que faci el nostre veí).

HORTS URBANS

L'acció nociva de les plagues a les hortes

Fra Valentí Serra de Manresa
Arxiver dels caputxins de Catalunya

Si heu optat per conrear el vostre hortet, o jardí, de manera ecològica sabreu que per combatre les plagues no podeu fer servir pesticides ni productes sintètics d'origen químic. Els antics frares combatien el pugó amb l'ajut d'uns petits escarabats anomenats «marietes» o poriol (llat., *Coccinella septempunctata*), que són uns insectes de color vermell amb piquets negres que presten a les hortes una funció de caràcter «auxiliar», ja que s'alimenten exclusivament de pugó verd i negre. S'ha calculat que una marieta adulta pot devorar diàriament un centenar de pugs!

Pel que fa a l'acció nociva de les formigues a les hortes, els antics hortolans se'n defensaven fent marques de guix o de farina, ja que les formigues i els llimacs eviten el carbonat de calci que duu el guix, i la farina repel·leix les formigues i, per aquesta raó, no la travessen. També, abans de tractar una plaga cal observar bé què atreu les formigues, quina mena d'escarabats hi abunden, etc. i després d'aquesta observació i esbrinades les causes de les plagues, posar-hi un remei eficaç de manera immediata. Tanmateix, ajuda enormement a controlar les plagues a les hortes la neteja regular dels espais de conreu.

Pel que fa a la nociva acció dels cargols, llimacs i formigues, els antics hortolans conventuals, en un antic receptari hi aportaren algunes experiències

Les «marietes» s'alimenten exclusivament de pugó verd i negre.

força pràctiques: «Per allunyar los cargols y llimachs se'ls posen esses o morcas de oli frescas, o sutja de xemeneia, y rocias ab açò, o bé sembras siurons en el hort y lliurás las hortalissas de llimachs. Farás fugir las formigas ab fel de toro mesclat ab pega y morcas de oli si juntas ab esta mixtura lo tronch» (BUB, *Thesor*, ff. 106-108).

Els hortolans caputxins, des de la seva experi-

ència hortícola d'encuny franciscà, per la seva banda, volgueren insistir amb la gran importància de l'acció dels ocells per al conreu ecològic, ja que aquestes petites aus ajuden al control i a eliminar els insectes nocius a les hortes i jardins: «Dels grans beneficis que els ocells reporten a l'horticultura. Mentre<s> persisteixi en los camps y horts la brutal guerra als aucells y a los arbres, ab menyspreu de l'ensenyança de l'agricultura, hi haurà per tot arreu erms o sembrats descuidats a mercè de les més funestes y vergonyoses plagues. Los beneficis que'ls aucells reporten a los horts, jardins, vinyes y sembrats són incalculables [...] Està probat que'ls pardals són los més grans enemics de la llagosta, la qual és una de les plagues més terribles en los camps des de que's persegueix a los pardals. L'hortolà, ab tots los seus cuydados y esforços, mai aconseguirà netejar un camp d'insectos damnosos com ho fan los pardals [...] Igualment està demostrat que las au-

renetes y los martinets són lo càstig més gran de les mosques y de los mosquits. Del mateix modo, la mort d'un verdum, d'un pinsà y d'una cadenera, és la vida assegurada per a moltíssims insectos perjudicials a les plantes» (BHC, *Hortalissas i flors remeieres*, p. 71). Al proper article us vull parlar, a. D., de les margarides, violes i dels boixacs, unes flors que embelleixen els horts i jardins urbans.

LA SANTA SEU I L'ESTAT DE LA CIUTAT DEL VATICÀ

Les relacions diplomàtiques de la Santa Seu i de l'Estat de la Ciutat del Vaticà

Xavier Tudela
Periodista i politòleg
xtudela@ccc.cat

El papa Francesc, durant una audiència al cos diplomàtic acreditat davant la Santa Seu.

Com hem vist sovint en aquesta secció, tant la Santa Seu com l'Estat de la Ciutat del Vaticà són subjectes de dret internacional plenament reconeguts, per la qual cosa qualsevol dels

dos pot mantenir relacions diplomàtiques amb d'altres subjectes de dret internacional (estats, organitzacions internacionals o elements singulars).

És, però, la Santa Seu qui manté re-

lacions diplomàtiques amb els estats o, fins i tot amb organitzacions internacionals.

Per la seva banda, l'Estat de la Ciutat del Vaticà manté també relacions amb subjectes de dret internacional però limitades a aquelles organitzacions internacionals de caire tècnic que poden contribuir al desenvolupament de certes activitats específiques. L'Estat de la Ciutat del Vaticà és membre, per exemple, de la Unió Postal Internacional, la Unió Internacional de Telecomunicacions, l'Organització Mundial per a la Propietat Intel·lectual, etc.

La Santa Seu manté relacions diplomàtiques amb uns 180 estats d'arreu del món i amb un nombre considerable d'organitzacions internacionals, entre les quals hi ha les Nacions Unides, el Consell d'Europa, etc. També té un estatus especial davant de la Unió Europea.

Habitualment, la Santa Seu està representada davant dels estats per un nunci, que equival a ambaixador, qui està al front d'una nunciatura apostòlica, que equival a ambaixada.

El nunci, que ha de ser com a mínim arquebisbe en la jerarquia eclesiàstica, acostuma a ser el degà del cos diplomàtic i, en conseqüència, li correspon prendre la paraula en nom del cos diplomàtic en ocasions solemnes o especials, alhora que fa de mitjancer en possibles conflictes que puguin sorgir entre alguna representació diplomàtica i l'Estat d'acollida.

I per acabar, una curiositat. El territori Vaticà és sobirania de l'Estat de la Ciutat del Vaticà que, alhora, dona aixopluc a la Santa Seu. Igualment són sobirania de l'Estat del Vaticà algunes basíliques i altres dependències a la ciutat de Roma. També Castel Gandolfo és territori jurídicament de l'Estat de la Ciutat del Vaticà.

Contràriament, els territoris de les nunciatures ho són de la Santa Seu. No de l'Estat de la Ciutat del Vaticà.

ÀLBUM FAMILIAR

NOCES FELICES

JAUME AYMAR I RAGOLTA
 Director de «Catalunya Cristiana» i Ràdio Estel

Era el 25 de maig del 1961. A la porta de la parròquia dels Àngels, a la sortida del casament d'Enric Casas i Maria Teresa Felip. L'havia presidit el Dr. Gregori Modrego, arquebisbe de Barcelona. La meua àvia Pepita i unes tietes m'havien portat a veure'l perquè els contraents eren amics de la família. Els meus pares també hi foren convidats. Jo tenia tres anys. Cap de nosaltres no es podia imaginar que 25 anys després, el 1986, acabat d'ordenar sacerdot, presidiria les noces d'argent de l'Enric i la Maria Teresa. I el 2011 les d'or. Però així ha estat i en dono gràcies a Déu.

ELS DOTZE APÒSTOLS A CATALUNYA

Sant Jaume

Sant Jaume, Sant Iago, el Santiago castellà, el Major, Jacobus, és ben present a Catalunya. Fill de Zebedeu i Maria Salomé, germà d'un altre apòstol, Joan, morí decapitat cap a l'any 44 a Jerusalem per ordre d'Herodes Agripa. Una tradició molt antiga el fa predicant per terres d'Hispania i enterrat a Compostel·la. El Camí de Sant Jaume és un dels focus de pelegrinatge, amb Jerusalem i Roma, més importants. Uns ramals d'aquest camí recorren terres catalanes.

La veneració a sant Jaume és molt antiga a Catalunya, esglésies romàniques com Sant Jaume de Frontanyà, de Fonollet, de Vilanova del Pla o de Sesoliveres ens ho confirmen, i municipis, a la Catalunya Nova: dels Domenys o d'Enveja; o a la Vella: l'esmentat Frontanyà o el de Llierca, donen fe de la pervivència d'aquesta devoció, com també ho fan el gran nombre de parròquies dedicades a l'apòstol: a Barcelona, Salt, Riudoms, Badalona, Calaf, Mollerussa, Arbeca, Moja, Tivissa, Ulldemolins, Sant Pol, l'Hospitalet, Queralbs... i, si entréssim en la llista d'ermites o escoles que porten el nom del sant i apòstol, seria interminable.

Una forma de saber l'arrelament que té un determinat sant en el nostre col·lectiu és mirar com ha calat dins de la tradició a través de les festes majors, patronals, que se celebren aquell dia: de la Fira de Sant Jaume a Reus a les festes majors de mig centenar

El Camí de Sant Jaume és un dels focus de pelegrinatge més importants.

**Joan Pallarès-
Personat**
 Historiador

de pobles catalans, esmentats quan hem parlat de parròquies i d'altres com Parets del Vallès, la Fuliola, Begues, la Vilella Alta, Benissanet, Bràfim, Cerdanyola, Monistrol, Sant Carles de la Ràpita...

I en la geografia trobem la muntanya de Sant Jaume, entre Pacs i Vilafranca, el torrent de Sant Jaume, a Viladecavalls, el puig de Sant Jaume, a Molló, o el castell cartoixà de Sant Jaume de Vallparadís, a Terrassa.

Sant Jaume també està present en les tradicions catalanes: la capella del Peu del Romeu, a Lleida, amb una bella llegenda, n'és un exemple o el seu pas per la Vall d'Aran, on s'ha recuperat el camí de pelegrinatge o els trams tarragonins d'aquest camí. L'antiga parròquia dedicada al sant, un dels centres neuràlgics de Catalunya des de sempre, on hi ha la seu de la Generalitat i del consistori barceloní, porta el nom de plaça de Sant Jaume, gairebé al cim del Mont Tàber, on els romans van edificar el temple a August.

I en l'art, hi ha el retaule de Sant Jaume, procedent de la seva església de Frontanyà, del segle XIV, avui al Museu de Solsona; el gòtic de Vallespinosa, avui al Museu Diocesà de Tarragona i potser caldria acabar amb l'església de Sant Jaume Apòstol de la Guàrdia Pilosa, a Pujalt, l'Anoia, església documentada del 1078, amb retaule barroc del segle XVII.

La capital de la Noguera va ser durant segles la seu dels comtes d'Urgell. El darrer de tots ells va ser el famós Jaume el Dissortat —perdedor davant de Ferran d'Antequera en el Compromís de Casp—, que va morir ara fa exactament 600 anys. Balaguer és, per tant, una ciutat comtal de ple dret. De resultes d'aquella esplendor conserva un gran nombre d'esglésies, algunes de les quals són autèntiques meravelles de l'arquitectura gòtica catalana.

Grans temples

BASÍLICA DEL SANT CRIST

Balaguer va ser estratègicament construïda pels musulmans allà on s'acaba el reg i comença el secà; allà on l'extensa plana d'Urgell es comença a aturonar per anunciar-nos la proximitat dels relleus rocosos dels Prepirineus. Des d'un dels ponts que creua el Segre, riu que acaricia mandrosament la part baixa de la ciutat, el perfil de Balaguer ens apareix inconfusible. Dues grans esglésies s'enlairen damunt del tossal on està construïda la població, el Sant Crist i Santa Maria.

En aquesta ruta ens acompanya molt gentilment Mn. Joan Pujol, rector de la parròquia del Sagrat Cor i arxipreste de la Noguera. Amb ell visitem primer de tot el Santuari del Sant Crist, el temple més emblemàtic de Balaguer. Mn. Pujol ens fa saber que el santuari «acaba de ser elevat pel Papa a la categoria de basílica menor. És una notícia excel·lent, perquè la imatge del Sant Crist té molta devoció a la ciutat i a força pobles de la contrada». La façana principal de la basílica, d'un estil eclèctic, està marcada per la verticalitat; la creu que corona el campanar central és el punt de Balaguer que es troba més a prop del cel. Però l'arxipreste ens du fins a la façana primigènia, situada a l'oest i d'època medieval: malgrat la pedra desgastada pel pas del temps, l'antiga entrada al santuari ens sembla especialment captivadora. Si a la façana moderna hi dominen les línies verticals, aquí tot queda inscrit en un quadrat quasi perfecte. Per damunt de la senzilla portalada romànica Mn. Pujol ens fa fixar-nos en la rosassa: esculpida amb diversos cercles concèntrics conserva l'elegància original malgrat l'erosió evident. El nostre guia ens explica que aquesta rosassa és gairebé idèntica a la de l'antic monestir cistercenc de les Franqueses, que es troba als afores de Balaguer i que visitarem més tard. Tota la zona sembla arranjada de fa poc temps, i Mn. Pujol ens informa que «s'ha dut a terme una restauració, durant la qual s'ha descobert un cementiri islàmic. És normal, perquè la majoria d'esglésies de Balaguer es van construir sobre antigues mesquites. Durant la segona fase dels treballs es vol restaurar aquesta façana per tornar-li bona part de l'esplendor original».

Finalment entrem a la basílica, grandiosa i d'estil barroc. La intensa llum de l'estiu de les terres de Ponent il·lumina tot l'interior. Ens atansem al presbiteri i a mà dreta veiem diverses reixes de ferro forjat. «Aquí comença l'espai de clausura de la comunitat de clarisses, encarregades de custodiar el santuari», ens fa saber el nostre amfitrió. A través del reixat entreveiem il·luminada tènueament una imatge

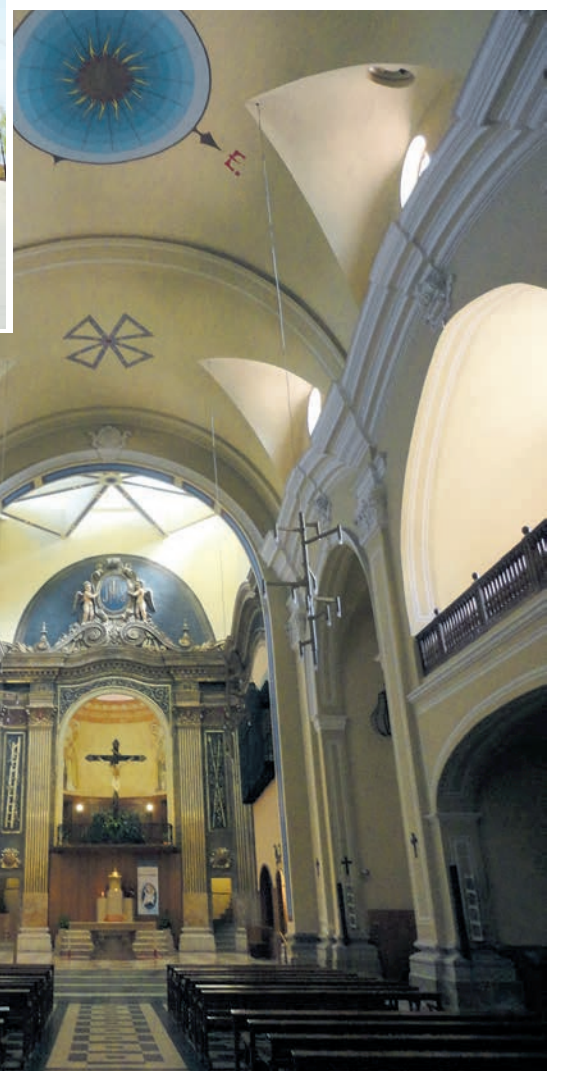
La façana del Sant Crist, marcada per la verticalitat.

«El santuari acaba de ser elevat a categoria de basílica»

de santa Maria, petita i delicada. Es tracta de la Mare de Déu d'Almatà, una bonica imatge gòtica molt estimada per les filles de santa Clara i per tot Balaguer.

Arribem per fi al cambril on es venera el Sant Crist. La imatge original va ser cremada l'any 1936 i la que veiem ara n'és una rèplica fidel. Contemplem el crucificat, i la seva expressió ens colpeix; el cos i sobretot el rostre de Crist expressen un dolor intens, que certament és físic, però que també és profundament interior. Aquí la crucifixió ens apareix amb tota la seva cruïsa.

Després d'una estona de contemplar aquest rostre adolorit Mn. Joan Pujol ens narra l'evocadora llegenda del Sant Crist de Balaguer. Segons aquesta tradició la imatge va ser esculpida, amb l'ajut d'uns àngels, pel mateix Nicodem. Després de nombroses peripècies pel Pròxim Orient el Sant Crist, des de la Mediterrània, hauria remuntat miraculosament els rius Ebre i Segre fins a aturar-se a Balaguer, on va ser recollit per l'abadessa de les clarisses. Avui el Sant Crist, la comunitat de les clarisses i el Segre hi continuen sent, després de tants segles. Potser per aquesta raó en sentir explicar aquesta tradició no tenim la sensació de trobar-nos davant d'una llegenda, sinó d'una realitat palpable.

L'esperit barroc domina a l'interior del santuari.

Eduard
Brufau

RUTES D'ESTIU

de Balaguer (I)

ESGLÉSIA DE SANTA MARIA

L'altra gran església de la part alta de Balaguer és la de Santa Maria, que durant segles va ser la parròquia de la ciutat. Edificada amb carreus de pedra local, té el mateix color càlid —entre terrós i groguenc— que la roca sobre la qual se sosté. El campanar, auster i sòlid, ens recorda, a una escala més petita, el de la Seu Vella de Lleida. Aquesta és una de les magnífiques esglésies fetes construir per la nissaga comtal d'Urgell, concretament per la comtessa Cecília de Comenge al segle XIV.

És a dins on Santa Maria se'ns mostra amb tota l'esplendor; construïda amb una sola nau extraordinàriament ampla, sense cap columna, els mestres d'obres medievals van crear així un gran espai unitari. En aquesta diafanitat l'ànima no s'hi pot sentir empresonada, sinó que es veu envaïda per una agradable serenor i hi troba el repòs que busca. Contemplem aquesta unitat de l'espai, on no hi ha res que desentoni, i la mirada se'ns dirigeix cap a les voltes, d'un gòtic elaborat: a cada tram els nervis i les claus de volta s'entrellacen per dibuixar una gran estrella. Des d'un cel de pedra així aquests estels refulgents semblen il·luminar tota l'Església.

Ens atensem cap al presbiteri, fins al darrere de l'altar, on veiem una bella imatge gòtica de la Mare de Déu amb l'Infant, feta d'alabastre. Mn. Joan Pujol ens explica que ens trobem davant

La portalada de Santa Maria, amb l'auster campanar.

«Santa Maria va ser feta construir per la nissaga comtal d'Urgell»

de «la Mare de Déu de les Parrelles. És una imatge molt bonica i estimada que procedeix d'un convent de trinitaris avui desaparegut». A causa de la pal·lidesa de l'alabastre ens sembla que aquesta Mare de Déu tingui llum pròpia, com un veritable estel. La Verge també es fa present en una petita exposició permanent en algunes de les capelles laterals, on es mostren reproduccions de pintures religioses. Nosaltres de seguida sentim preferència per una d'aquestes obres, la Mare de Déu dels Àngels, de Pere Serra, preservada al MNAC. Sense caure en la temptació de l'ensucrament, aquest pintor medieval va representar la que, segons el nostre parer, és una de les Marededéus més belles i dolces que s'hagin pintat mai.

Per acabar la nostra visita amb Mn. Pujol decidim pujar al campanar. L'escala de caragol que hi du és força estreta. El pas del temps es pot palpar en els esglaons desgastats per les pujades i baixades dels campaners al llarg dels segles. Ja som al replà de les campanes, algunes d'elles de grans dimensions. Ens agrada pensar que les pregàries i benediccions que tenen inscrites en el metall s'escampen juntament amb el repic de les campanes, i que arriben a tothom qui les senti tocar. Pugem encara una mica més fins a arribar a dalt de tot, on sorprenem les cigonyes que han decidit construir el niu en aquest indret de vistes privilegiades. Mn. Pujol ens assenjala i ens diu els noms dels pobles que es poden veure. Dividem bé tota la plana agrícola de Lleida, així com part del Pirineu i de les terres aragoneses més properes a Catalunya. Des d'aquí també contemplem el conjunt de teulades i carrers de la part antiga de Balaguer, amb la cèntrica la plaça porxada del Mercadal. Però el nostre guia ens indica dos edificis religiosos situats a l'altra banda del Segre: el Sagrat Cor i Sant Domènec. Són les esglésies que visitarem a continuació.

La nau, d'estil gòtic, és un espai diàfan i unitari.

MISERICÒRDIA ALLÀ ON VAS

Ha'Oguen

Segurament el nom del llogarret Ha'Oguen no evoca un lloc mític, ni tan sols un punt estratègic al mapa amb tantes coordenades importants que delimiten el territori de llevant. Moltes vegades, quan he coincidit amb israelians viatjant pel món i els comentava aquest indret, no sabien ben bé on ubicar el quibuts en qüestió. Ha'Oguen és un quibuts situat a la zona del Shomron (Samaria), proper a les platges de Netanya, on ens apropàvem les tardes lliures d'estiu i d'hivern, si és que trobàvem algú que ens hi portés en cotxe.

El nostre quibuts era un lloc tranquil, amb uns caminets per circular en bicicleta, o en *kakamaika*, el cotxet elèctric utilitzat pels treballadors de la petita infermeria. També pel laberint de camins eren transportats els nens del *bet yeladim* —la casa dels nens, que seria l'escola bressol i llar d'infants— en un carro enorme, amb unes rodes de goma resistents amb una jovenívola *metapelet* —cuidadora— al darrere empenyent i cantant. Sempre pensava que m'hauria encantat anar allà dins passejant estirada sobre el matalasset, mirant el cel i les fulles dels arbres d'aquella part d'Israel.

Al quibuts hi teníem companys treballadors de les poblacions veïnes, en Subhi n'era un. Un dia ens va por-

Casa de Cultura del quibuts Ha'Oguen.

tar a conèixer la seva família a Baqa Al Garbiye. En Subhi era el fuster del quibuts, venia cada dia del seu poble àrab, a la part oest de Baqa, més enllà, a l'altra banda, ens assenyalava amb el dit uns minarets propers on havia quedat l'altra part del poble, la part est, Baqa Al Saharqiyeh.

En Subhi ens el va presentar el nostre estimat mestre, en laakov. El nostre laakov! Oh! Com estimàvem i estimem aquest home! En laakov, a part d'ensenyar hebreu als nous nens de totes les parts del món —i en aquest sentit es va ocupar especialment dels falaixes, els jueus etiòps

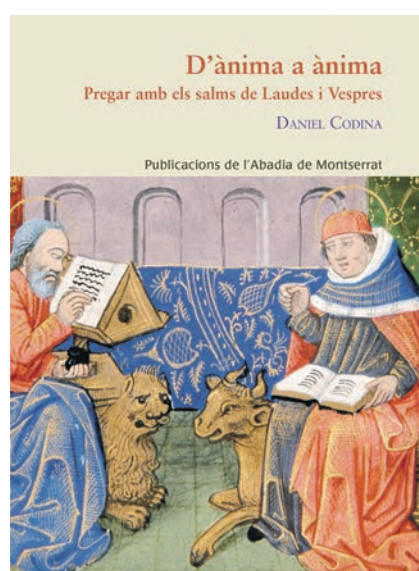
que el 1991 i els anys següents van ser reubicats a Netanya— ens instruïa a descobrir la bellesa: ens ensenyava cant i poesia, ens regalava dibuixos d'ocells i nens descalços de cabells rinxolats, ens ensenyava a estimar el que feïem. En laakov sempre era ferm amb tothom. Ell, nen supervivent de la Xoà (tota la seva família va morir a Varsòvia i als camps de concentració a mans dels nazis), sempre diu que el van salvar uns religiosos catòlics polonesos que el van amagar en el seu convent, i per això li agrada tant escoltar cant gregorià. En laakov és per a mi un regal de Déu en el món, un mediador de misericòrdia... En laakov és un dels activistes més veterans dels moviments pacifistes en aquella part del món, on més es necessita saber escoltar l'altre; allà ser pacifista pren un significat majúscul, tal com Jesús també ho va viure, amb un preu sovint alt a pagar. En Raz, el fill gran d'en laakov, va caure en una de les guerres a la part nord d'Israel; cada dia plora la seva absència, i pensa en tots els joves morts de qualsevol època i lloc, i en les seves famílies. En Subhi, el musulmà palestí, i en laakov, el jueu israelià, quan han acabat la feina del dia a dia, passen a la posta de sol i tots dos miren la línia de l'horitzó pensant en els seus i volent un món en pau ara.

Bàrbara VirgilRutes Bíbliques i
Expedicions Culturals.
Ruth Travel

LLIBRES

NÚRIA CALDUCH-BENAGES**Nascuts per a la joia**Centre de Pastoral Litúrgica, 2016,
100 pàg.

La riquesa de la Bíblia és inesgotable. Per això, tot allò que ens ajudi a conèixer més i bé la paraula de Déu valdrà la pena aprofitar-ho al màxim. Aquest llibre conté set escrits, de temes ben diversos, explicats amb senzillesa i profunditat alhora. El lector podrà treure'n bon fruit per tal de fer més properes i viscudes les pàgines bíbliques, punt de referència de la nostra fe.

DANIEL CODINA**D'ànima a ànima**Publicacions de l'Abadia de
Montserrat, 2016, 194 pàg.

Aquesta guia del P. Daniel Codina, monjo de Montserrat, ens ajudarà a pregar amb els salms de laudes i vespres. A través dels salms, que són com un mirall de la vida, els cristians sempre hi hem trobat una mitjà de comunicació amb Déu i un aliment per a la fe i l'esperança. A l'hora de fer-ne pregària, la nostra ànima s'uneix a la dels altres cristians d'arreu del món.

CARSON McCULLERS**La balada del cafè trist**

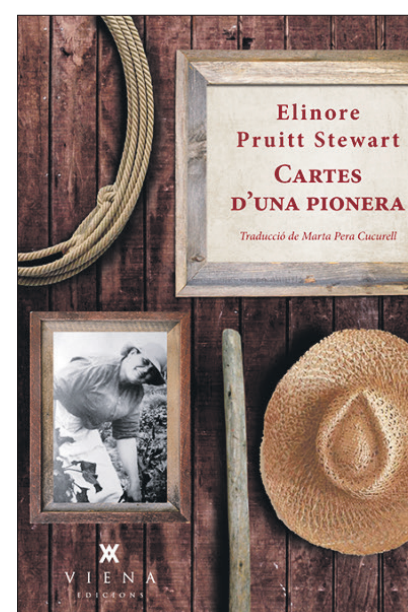
L'Altra Editorial, 2016, 204 pàg.

Aquest volum conté la novel·la breu que hi dóna títol i sis contes: un compendi de la narrativa singular i subtil de Carson McCullers. El món desesperançat i profundament poètic d'aquesta autora, el seu do per retratar l'amor i la malenconia i la sensibilitat que fa servir perquè els lectors coneguin la silenciosa i secreta intimitat dels seus personatges són a la base d'un art incomparable.

ELINORE PRUITT STEWART**Cartes d'una pionera**

Viena Edicions, 2016, 200 pàg.

Les cartes d'Elinore Pruitt Stewart (1876-1933), fins ara inèdites en català, ens conviden a endinsar-nos en les vastíssimes extensions del Wyoming del 1900 en companyia d'una dona extraordinària que va comprendre ben aviat que el pragmatisme i el sentit de l'humor són recursos imprescindibles per sobreviure al fred, la solitud i l'aïllament extrem.

TRESORS PER DESCOBRIR

La pràctica religiosa que durant més de mil anys ha anat realitzant la comunitat cristiana a Catalunya ha generat una quantitat ingent de béns mobles i immobles destinats al culte: esglésies, retaules, imatges, pintures, orfèbreria, indumentària... Conèixer aquestes obres ens ajuda a entendre les comunitats que ens precediren, entendre'n la fe, veure'n els neguits i les esperances. També ens ajuda a conèixer el nostre país, la nostra cultura i l'art del nostre poble, els seus estils artístics, les seves tècniques, els artistes més rellevants de cada època. Però admirar-les, seure-hi davant, reflexionar sobre la seva naturalesa i els seus missatges ens permet, sobretot, obrir el cor i omplir-lo de bellesa, bondat i veritat.

Dani Font —secretari de la Comissió Diocesana del Patrimoni Cultural del bisbat de Vic— és el coordinador de Catalunya Sacra, un projecte interdiocesà pensat per a la divulgació i dinamització cultural i turística del patrimoni cultural de l'Església catalana. Catalunya Sacra organitza, entre altres coses, una agenda anual d'activitats —visites guiades, conferències— que es despleguen per les deu diòcesis amb seu a Catalunya, i que ens permeten descobrir multitud de petits i grans tresors que les nostres comunitats parroquials han anat generant al llarg dels segles.

Més informació: www.catalunya-sacra.cat

El tresor del Pi

«Lignum crucis.»

Dani Font
Coordinador de
Catalunya Sacra

Més enllà de la connotació de riquesa material, fem servir el mot «tresor» per referir-nos a un conjunt de béns preuats, als quals donem valor, que volem conservar i, sovint, també transmetre als qui ens succeiran. El concepte de valor s'amplia quan aquests béns tenen per a nosaltres una utilitat, pràctica i simbòlica: eines bones i boniques, per això també preuades. Perquè, tal com ens diu l'evangelí —encara que en un sentit més espiritual—, allí on tenim el tresor hi tindrem també el cor (Mt 6,21; Lc 12,34).

És aquesta la manera d'entendre el «tresor» d'una església, com el que conserva i exhibeix la basílica de Santa Maria del Pi de Barcelona, obert al públic des del 2011: un recull d'eines bones i boniques, amb les quals la comunitat cristiana ha celebrat la fe al llarg dels segles i que, per tant, ja formen part de la seva identitat històrica i espiritual. Amb l'extraordinari calze del segle XV, donat per Felip de Malla, els membres de la parròquia celebren l'eucaristia; amb el meravellós *lignum crucis* —a cavall del gòtic i el renaixement— veneren la Creu, demanen la benedicció del terme parroquial i reben les persones importants que els vénen a visitar; amb la custòdia, posada damunt l'esplèndid baiard vuitcentista d'Adrià Ferran —el popular «àngel tort»— acabat de restaurar, adoren el Santíssim Sagrament mentre recorren els carrers de la ciutat, que és l'escenari del seu dia a dia.

Són, és clar, eines excepcionals per a fins excepcionals. Els materials preciosos i les formes artístiques reflecteixen un ús simbòlic i una importància que els dona la comunitat. Llur riquesa material —allò que en fa, popularment, un «tresor»— és, doncs una conseqüència de llur importància immaterial. Perquè es tracta, en definitiva, d'eines per apropar-se a Déu o, dit en les paraules d'Umberto Eco, que ens reben quan entrem al Tresor del Pi, són mitjans per «captar directament les relacions sobrenaturals entre l'objecte i el cosmos», obres concretes que són vistes com un «reflex ontològic de la virtut participada de Déu».

QUADERN D'ESTIU

Ignasi Díaz Ventura
Professor de
Religió catòlica
de l'arquebisbat
de Barcelona

RECORDA!

El 15 d'agost, l'Església celebra la festa de l'Assumpció de Maria al Cel en cos i ànima. És la Festa Major de molts pobles de casa nostra, com ara Mojà (Barcelona)

Relaciona amb fletxes les festes principals dedicades a Maria:

Mes de Maria	
Coronació de Maria com a Reina de cels i terra	15 d'agost
Presentació de Jesús al Temple i purificació de la Mare de Déu	Maig
Immaculada Concepció de Maria	12 de setembre
Assumpció de la Mare de Déu	8 de setembre
Festa del dolç nom de Maria	31 de maig
Presentació de Maria Nena al Temple	25 de març
Nativitat de la Mare de Déu	Dissabte
Festa dels pares de Maria, Sant Joaquim i Santa Anna	22 d'agost
Anunciació de l'Arcàngel Gabriel a Maria	8 de desembre
Dia de la setmana dedicat a Maria	2 de febrer
Visitació de Maria a la seva cosina Santa Elisabet	21 de novembre
Santa Maria, Mare de Déu	1 de gener
	26 de juliol

Seguir

Maria, Reina de la pau, ajuda'ns a eradicar l'odi i a viure en harmonia.

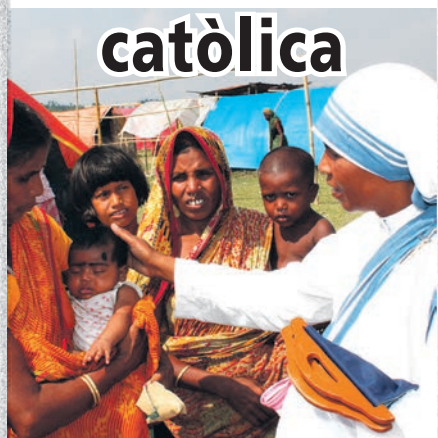

Més dibuixos a: www.concursbiblic.com

Pelegrinatges 2016

ÍNDIA catòlica

Del 18 al 29 d'agost
(Santuaris de Goa i Kerala)

Tirol, Baviera i Trentino

Del 1 al 8 de setembre

Castell dels Alps

Bretanya i Normandia

Del 20 al 27 de setembre

www.clubmes.cat

Organització tècnica *Ruth Travel* GC 1478

ETIÒPIA

Del 8 al 17 d'agost

Del 12 al 24 de gener

TIMKAT 2017, es tracta del viatge a Etiòpia anual de celebració de la Festa de l'Epifania a Lalibela

Geòrgia

Del 7 al 16 d'octubre

"la festa de la túnica sagrada"

Guatemala

Expedició cultural

Del 17 al 28 d'octubre
Els colors d'Amèrica

Iran

Del 7 al 17 de novembre

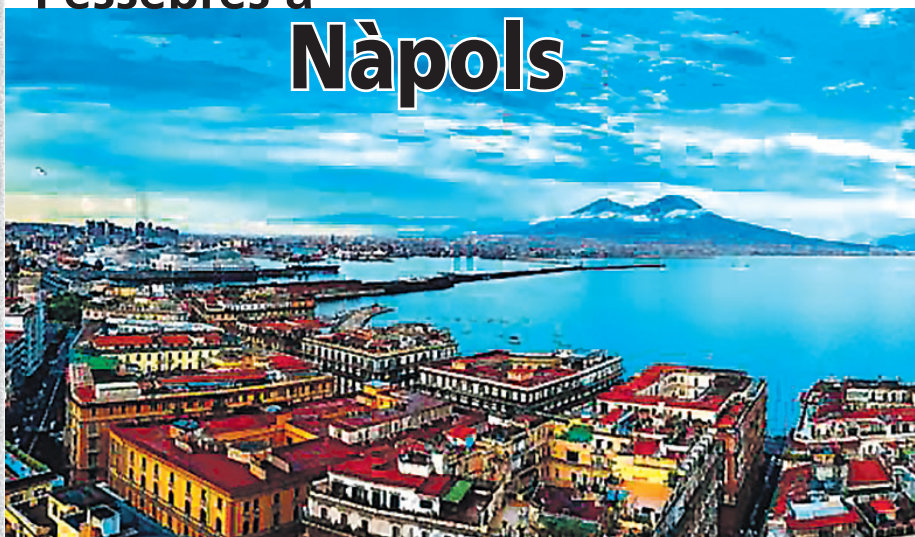
TERRA SANTA

Del 30 de novembre al 9 de desembre

Pessebres a

Nàpols

Del 14 al 18 de desembre

Signes d'avui

Lluís Serra Llansana
llserrall@gmail.com

El món està en guerra

Dimecres 27 de juliol. Mentre els motors de l'avió bramen rumb cap a Cracòvia (Polònia), el papa Francesc s'adreça a més de 70 periodistes de 15 països diferents que comparteixen vol: «Quan jo parlo de guerra, parlo de guerra seriosament, no d'una guerra de religió, no. Hi ha una guerra d'interessos, hi ha una guerra pels diners, hi ha una guerra pels recursos naturals, hi ha una guerra pel domini dels pobles: aquesta és la guerra. Algú pot pensar: "Parla de guerra de religió." No. Totes les religions volem la pau. La guerra la volen els altres. Entesos?» Els vols papals esdevenen sovint un púlpit des d'on s'afronten temes candents i de gran repercussió social. En aquest cas, el viatge està motivat per la celebració de les Jornades Mundials de la Joventut, però en la música de fons hi bateja amb dramatisme l'assassinat del sacerdot Jacques Hamel, de 86 anys, que va ser degollat amb un ganivet durant la missa. La seva mort va ser reivindicada per l'Estat Islàmic.

A les guerres hi conflueixen, almenys, tres elements: objectius, mitjans i relats. Els objectius apunten al que el Papa anomena interessos: diners, recursos naturals, poder, control... Qui hi ha rere tot això? Gent sense escrúpols, que no apareix en primer pla. El trio de les Açores (Bush, Blair i Aznar) omplien les portades, però mai no hi apareixien els qui manejava-ven els fils. Joan Pau II s'hi va oposar rotundament, però no va ser escoltat. El temps ha demostrat tres coses: no hi havia una raó objectiva per intervenir-hi (no hi havia armes de destrucció massiva), el món ha quedat molt pitjor que abans i els polítics protagonistes viuen en la impunitat. Els mitjans són molt variats. Tots serveixen, fins i tot els més nobles. Quan l'El fa atemptats o se'ls atribueix, no només apunta a Occident, sinó als mateixos musulmans. Enemic exterior i, alhora, lluites intestines. Es manipula la religió no perquè es promogui una vida més espiritual i amorosa, sinó com un instrument d'exaltació i domini. No s'ha de caure en el

parany. El papa Francesc és ben explícit. La religió està vinculada a la pau. La seva manipulació pot servir per a qualsevol finalitat. Els laïcistes aprofiten la circumstància per desprestigiar la religió, però entren en el joc dels que planifiquen el guió de la guerra. Benet XVI va afirmar que la guerra

Els vols papals esdevenen sovint un púlpit des d'on s'afronten temes candents

ultratja la dignitat humana. Els relats tenen un paper decisiu. Mentides, difamacions, distorsions... tot val per fer-se amo de la narració. Les idees enganyoses proporcionen carburant als sentiments. La força mediàtica és decisiva. N'hi ha prou d'analitzar la situació recent a Turquia per adonar-se de com funcionen les coses. Al nostre país, els exemples abunden. Som en guerra segons el model de la tercera onada i dels temps líquids. Els adversaris es camuflen en el mateix territori. Primer, es dinamita la confiança. Després, s'aguditzen els controls. Les víctimes es compten per milions. Els botxins ho saben, però han podrit la consciència.

Finestra a la vida

Victòria Molins, s.t.j.
viquimolins70@gmail.com

Si no hi ha feina, no hi ha vacances...

La setmana passada, acabat de llegir el llibre d'Oriol Xirinacs, vaig expressar els meus sentiments envers l'obra i el tema: la joia de l'Evangeli retornada als pobres, donant-los l'oportunitat de descobrir la perla preciosa que els fes feliços.

Avui, retornant al barri després d'uns dies de cursets i trobades amb ger-

manes que m'han enriquit una vegada més, he contemplat el meu barri. Com cada any comprovo que aquí no hi ha diferència d'un mes a l'altre, d'una estació a l'altra. Surto al carrer i saludo la mateixa gent que roman al mateix lloc, i contemplo els homes que passen hores al carrer, drets a les cantonades,

Malgrat que optem per estar al costat dels pobres, sempre tenim passatge de tornada...

parlant, esperant... —no sé ben bé el que esperen però ho intueixo— perquè d'alguna manera han de guanyar-se la vida si no tenen feina. Els mateixos captaires, els mateixos portadors de carros amb ferralla o amb andròmines que han rebuscat amb un ganxo pels contenidors. És aleshores quan penso que, malgrat que optem per estar al costat dels pobres, sempre tenim passatge de tornada... Crec que els meus lectors habituals teniu prou coneixement del que és intentar viure el Regne de Déu i el goig que ens omple el cor quan tenim la capacitat d'endinsar-nos en el misteri de l'Amor que ens habita allà en el més profund dels nostres cors i de «gustar i veure que n'és, de bo, el Senyor».

Confesso que crec sentir una espurna dels sentiments de Jesús quan mirava la gent que l'envoltava i deia: «Tinc compassió d'aquesta gent perquè van com ovelles sense pastor.» I també comparteixo aquell sentiment que explica Teresa de Jesús quan deia a les seves germanes: «*Quién me diera voces para gritar a todos qué fiel es el Señor con sus amigos.*»

Aquests pensaments i aquestes reflexions —que estic segura que compartireu molts si viviu també aquestes realitats— van trobar una petita resposta en rebre la trucada d'un amic que ho estava passant malament i necessitava una estona de companyia i comprensió. I, com que és l'únic que sé fer i que puc fer, ens vam trobar. Era el moment de fer el que diu sant Pau, «consolar amb el consol que nosaltres som consolats...».

Després d'escoltar força més que parlar, vaig sentir una gran tendresa envers el meu amic i tots els que, com ell, resten al marge, mai més ben dit, de moltes de les coses de què pot gaudir la societat d'avui, començant per la cultura, que és un dels dons més preuats.

Però és d'ells el Regne, és per a ells la bona notícia que Jesús diu que venia a anunciar als pobres, i és a ells que no podem deixar al marge...

CatalunyaCristiana

Director: Mn. Jaume Aymar i Ragolta

Redactors: Eduard Brufau, Miquel Àngel Codina, Rosa M. Jané, Carme Munté, Joan Andreu Parra, Rosa Peraire, Joan Piñol

Lingüista: Montserrat Pibernat

Arxiu i fotografia: Eulàlia Grande

Corresponsals: Víctor Gay, GIRONA; Jordi Pérez An-sótegui, LLEIDA; Cristina Sánchez, MALLORCA; Júlia Ayala, SOLSONA; Joan Boronat, TARRAGONA; Víctor M. Cardona, TORTOSA; Patricia Navas, URGELL; Xavier Bisbal, VIC; Javier Molina, EL CAIRE; Ana Alba, JERUSALEM

Col·laboradors d'aquesta setmana: Pilarín Bayés, Joan Boronat, Giorgio Chevallard, Agustí Codinach, Ignasi Díaz, Dani Font, Joan Guiteras, Joan A. Mateo, Sergi Maurel, Ignasi Miranda, Àngel Miret, Victòria Molins, Joan Pallarès-Personat, Quique, Ignasi Ricart, Josep Rius-Camps, Peio Sánchez, Lluís Serra, Valentí Serra, Mercè Solé, Carles Soler, Sebastià Taltavull, Lluc Torcal, Xavier Tudela, Bàrbara Virgil, P-J Ynaraja

Redacció, administració, publicitat i promoció:

C/ Comtes de Bell-lloc, 67-69 - 08014 BARCELONA
Tel. 934 092 810, Fax 934 092 775

a/e: redaccio@catalunyacristiana.cat (Redacció)

a/e: administracio@catalunyacristiana.cat
(Administració i subscripcions)

a/e: publicitat@catalunyacristiana.cat (Publicitat)

Pàgina web: www.catalunyacristiana.cat
www.facebook.com/catalunyacristiana

Fundadors: Mn. Joan E. Jarque i Mn. Francesc Malgosa

Edita: Fundació Catalunya Cristiana per a l'evangelització i la cultura

Administració: Isabel Giral (comptabilitat), Janet Duatis (subscripcions)

Autoedició i compaginació: Carlos Aguado

Impressió: Impressions Intercomarcals, SA Ctra. C-1.411, Km 34. Polígon industrial El Cementiri. Tel. 938 788 403. Fax 938 788 212 - 08272 SANT FRUITS DE BAGES - DLB 14.387/79

Difusió controlada per

Membre de l'APPEC
Associació de Publicacions Periòdiques en català

SUBSCRIPCIONS ANUALS EN CATALÀ O CASTELLÀ

Catalunya, resta de l'Estat espanyol i Andorra: 135 €

Gibraltar i Portugal: 135,01 €

Resta d'Europa: 213,25 €

Amèrica i Àfrica: 250,01 €

Àsia i Oceania: 325,05 €

El setmanari rep l'ajut del Departament de Presidència de la Generalitat de Catalunya

Carta dominical

La recepció del document del Papa

Joan Josep Omella
Omella
Arquebisbe de Barcelona

La recepció, en teologia, és el grau d'acolliment —o de rebuig— que provoca un determinat document doctrinal o una disposició pràctica. Com es pot suposar, és una categoria important. En la carta de la setmana passada, que vaig dedicar a l'exhortació *Amoris laetitia*, comentava la importància de la recepció correcta d'aquest document. En el comentari d'avui em faig ressò de la conclusió a què arriba la reflexió que ha fet el nostre Ateneu Sant Pacià, l'entitat que integra les facultats de Teologia, de Filosofia i d'Història, Arqueologia i Arts Cristianes Antoni Gaudí. «La recepció de l'exhortació *Amoris laetitia* —es llegeix en aquesta reflexió teològica— demana una interpretació segons l'esperit amb què fou escrita, per tal que els pastors contribueixin a aplicar-la i tot el poble de Déu es beneficiï del seu mestratge i de la misericòrdia que desprèn. Es tracta d'un camí que no és altre que el del seguiment de Crist. El deixeble va darrere de Jesús amb tota la seriositat i exigència que això

comporta. Però allò que no vol l'Església és que ningú que accepti aquest camí quedi estès a la vora de la ruta.»

El text de Francesc proposa, d'una banda, la grandesa del matrimoni cristià afirmat secularment per l'Església; però, d'altra banda, desitja una Església que sigui mare de misericòrdia que no renuncia al bé possible, tampoc quan aquest bé és present en situacions imperfectes, semblants al «fang del camí amb el qual et pots tacar» (AL 308; vegeu EG 44). En tot el document hi ha una sensibilitat transversal que s'inspira de ple en l'esperit i la lletra del Concili Vaticà II i deixa veure un esperit semblant al dels pares conciliaris quan es plantejaven qüestions cabdals com l'ecumenisme o la llibertat religiosa. Aleshores, el Vaticà II, sense oblidar la tradició dogmàtica vinculant de l'Església, va obrir unes portes que anaven més enllà de la interpretació

que s'havia fet els darrers segles.

El document utilitza sobretot el llenguatge de la misericòrdia. La preocupació del Papa, en aquesta exhortació sobre l'amor en la família, és contextualitzar de nou la doctrina sobre el matrimoni i la família al servei de la missió pastoral de l'Església. Com diu el pare Antonio Spadaro en el seu documentat treball sobre l'exhortació pontifícia, «la doctrina hi és interpretada en relació amb el nucli del *kerigma* cristià i a la llum del context pastoral en el qual aquest s'ha d'aplicar, cercant sobretot la *salus animarum*, la salvació de les ànimes».

Tots tenim una especial responsabilitat a l'hora d'assegurar una bona recepció d'aquest document. Faig una crida, en aquest sentit, a la Delegació de Pastoral Familiar i als moviments d'espiritualitat conjugal i familiar, tan presents i actius en la nostra arxidiòcesi. Estudiar i explicar correctament aquest document és el pas previ a aplicar-lo seguint l'esperit que l'ha inspirat.

Als quatre vents

L'assumpció de Maria

Jaume Pujol Balcells
Arquebisbe de Tarragona
i Primat

En recordo l'alegria. No puc recordar gaire més, perquè només tenia sis anys d'edat i era escolà, però no he oblidat el goig amb què a la meua família i al poble va ser acollida la notícia de la proclamació, pel papa Pius XII, del dogma de l'Assumpció de la Mare de Déu al Cel. Ha estat l'últim dogma fins al moment, i és molt alegre perquè, com va dir el papa Pacelli en aquella ocasió solemne, «el misteri de l'Assumpció de la Santíssima Mare de Déu al Cel ens convida a fer una pausa en l'agitada vida que portem per reflexionar sobre el sentit de la nostra vida aquí a la Terra, sobre el nostre fi últim: la vida eterna, juntament amb la santíssima Trinitat, la santíssima Mare de Déu i els àngels i sants del Cel». «Saber que Maria ja és al Cel gloriosa en

cos i ànima, com se'ns ha promès a aquells que fem la voluntat de Déu, ens renova l'esperança en la nostra immortalitat futura i felicitat perfecta per sempre».

Com a expressió d'aquesta gran alegria cristiana, molts pobles de la nostra geografia celebren en aquestes dates la festa major. I espero que també en el si de les famílies s'aculli així aquesta festivitat. La comunió dels sants, la realitat intangible però certa d'aquesta unió que tenim amb els que són al cel o al purgatori, és font de goig i d'esperança.

Entre els pobles de la nostra arxidiòcesi permeteu-me que tingui avui un record especial per a la Selva del Camp, que celebra com a acte sacramental l'Assumpció de Maria al Cel d'acord amb

un text anònim que es remunta al segle XIV. És una representació entranyable que he presenciat sempre que he pogut, en la qual participen moltes persones del mateix poble. Un rendit homenatge a la Mare de Déu que convido a conèixer als qui encara no hi hagin anat.

En aquest any jubilar demanem a la Mare de Déu, com ho resem a la Salve, que giri vers nosaltres els seus ulls compassius: que ens ajudi en tants anhels i necessitats. Li prego especialment que siguem solidaris amb les persones més necessitades, que els bolquem l'amor, que és el segell del cristià. I que un dia, quan la vida conclougui, puguem estar amb ella al Cel al costat de Déu mateix gaudint de la promesa de la felicitat eterna.

Inici Edició digital 2015 Hemeroteca Promocions

Aquesta Setmana Església Catalunya Església Espanya Església Món Vaticà

La Bona Notícia
també
a internet

ENTRA A LA PÀGINA WEB
I CONSULTA LA NOSTRA
HEMEROTECA.
HI TROBARÀS 35 ANYS
DE PREMSA RELIGIOSA.

www.catalunyacristiana.cat

Catalunya Cristiana col·labora amb

Lectures

Diumenge XX de durant l'any

Lectura primera

Jr 38,4-6.8-10

i m'hi sento segur. **R.**

*Ai, mare meva! M'has posat al món a mi,
que tinc contra meu tota la terra*

Lectura del llibre de Jeremies:

En aquells dies, alguns dels principals de Jerusalem digueren al rei: «Que Jeremies mori d'una vegada. Aquest home no fa sinó desmoralitzar els guerrers que queden a la ciutat i tots els restants del poble. Aquest home no vol el bé del poble, sinó la seva perdició.» El rei Sedequies els respongué: «Està a les vostres mans.» El rei era incapaç de negar-los res. Ells, doncs, prengueren Jeremies i el tiraren a la cisterna de Melquies, fill del rei, situada al pati de la guàrdia. L'hi baixaren amb unes cordes. A la cisterna no hi havia aigua, sinó fang; Jeremies quedà enfonsat en el fang. Llavors Abdemèlec, un home del palau reial, anà a trobar el rei a la porta de Benjamí i li digué: «Rei, senyor meu, no està bé això que aquests homes han fet amb el profeta Jeremies: l'han tirat a la cisterna, i ara, que ja no hi ha pa a la ciutat, es morirà allà dintre de fam.» Llavors el rei donà aquesta ordre a Abdemèlec, el cusita: «Emporta't tres homes i treu de la cisterna el profeta Jeremies abans no es mori.»

Salm responsorial

39

Tenia posada l'esperança en el Senyor,
i ell, inclinant-se cap a mi, ha escoltat el meu clam.

R. Senyor no tardeu a defensar-me.

M'ha tret fora del fang,
del llot on em moria,
ha posat els meus peus sobre la roca,

Lectura segona

He 12,1-4

*Sense cansar-nos-en, llancem-nos a córrer
en la prova que ens ha estat proposada*

Lectura de la carta als cristians hebreus:

Germans, envoltats d'un núvol tan gran de testimonis, que ens ensenyen com hem de viure la fe, alliberem-nos de tot impediment i del pecat, que amb tanta facilitat ens lliga i, sense cansar-nos-en, llancem-nos a córrer en la prova que ens ha estat proposada. Tinguem la mirada fixa en Jesús, que ha obert el camí de la fe i el duu a terme. Ell, per arribar a la felicitat que li era proposada acceptà el suplici de la creu, no fent cas de la vergonya que havia de passar; així s'assequé a la dreta del tron de Déu. Tingueu present aquell que aguantà un atac tan dur contra la seva persona de part dels pecadors; així no us deixareu abatre, cansats de resistir. En la vostra lluita contra el pecat, encara no us hi heu enfrontat fins a vessar la sang.

Al·leluia

Jn 10,27

*Les meves ovelles reconeixen la meua veu, diu el
Senyor;
També jo les reconec i elles em segueixen.*

Evangeli

Lc 12,49-53

No he vingut a portar la pau, sinó la divisió

Lectura de l'evangeli segons sant Lluc:

En aquell temps, Jesús deia als seus deixebles: «He vingut a calar foc a la terra. Com voldria ja veure-la cremar! He de passar la prova d'un baptisme. Com em sento el cor oprimat fins que no l'hauré passada! Us penseu que he vingut a portar la pau a la terra? Us asseguro que no. És la divisió, el que he vingut a portar. Des d'ara dins una mateixa casa n'hi haurà cinc de dividits: tres contra dos, i dos contra tres. El pare renyirà amb el fill i el fill amb el pare; la mare renyirà amb la filla i la filla amb la mare; la sogra renyirà amb la nora i la nora amb la sogra.» Deia també a la gent: «Quan veieu sortir un núvol a ponent, dieu tot seguit: "Ja ve la pluja." I efectivament, la pluja arriba. I quan el vent bufa del sud, dieu: "Farà calor." I en fa. Hipòcrites! Vosaltres sabeu endevinar el temps per l'aspecte de la terra i el cel, i ara no endevineu quins moments esteu vivint? Per què no judiqueu vosaltres mateixos què heu de fer?»

Consultori bíblic

Ignasi Ricart
Claretà i
biblista

Com podem presentar la Bíblia avui perquè sigui més entenedora? Clau de lectura del Primer o Antic Testament

Déu creà el món. Déu creà l'home i la dona a imatge seva, ens diu el llibre de la Bíblia. Però al començament del poble d'Israel, la gent no sabia escriure. Cadascuna de les tribus o famílies narrava les meravelles que Déu havia fet pel seu poble. Aquesta gent escoltava i conservava els records d'Abraham, que era el seu pare en la fe. La revelació de Déu a Abraham i la dels seus descendents es fa a través dels esdeveniments, de les paraules sobre aquests esdeveniments. Finalment aquestes paraules són posades per escrit. Algunes Bibles escrites per a la mainada no comencen per la creació, sinó per l'elecció que Déu fa d'Abraham perquè sigui pare del poble nombrós del qual narra la història d'Israel. S'hi explica com Déu els havia fet passar de l'esclavitud d'Egipte, de Babilònia, a la llibertat, a tornar a ser el Poble de Déu. Per això, pensen que només Ell pot ser el Déu creador que ha fet tornar a ser un poble lliure, només Ell pot ser el Déu creador que ha fet passar les coses del caos al cosmos. És la història de com havia anat l'amistat (aliança) entre Déu i aquell poble. Se l'anomena també Antic Testament, o primera aliança, que és una llarga preparació de la vinguda de Jesús.

Comentari de la Paraula

Josep Rius-Camps
Teòleg i biblista /
riuscamps@yahoo.es

Jesús, causa de divisió entre els creients

Al terme de la llarga instrucció impartida per Jesús als seus deixebles (12,1b-53), interrompuda per una pregunta interessada que li formulà un de la multitud sobre qüestions d'herència (12,13-21), Jesús fa una darrera advertència als deixebles (12,49-53). Només aleshores accedirà a adreçar-se a les multituds (12,54-59) que des de feia una bona estona «s'havien aglomerat al voltant seu, fins al punt de sufocar-se els uns als altres» (12,1a). Jesús els havia exhortat a tenir confiança en el Pare i a comportar-se com a criats vigilants que esperen a tothora la vinguda del seu Senyor amb «el lloc cenyit amb el davantal i les llànties enceses». Primerament els expressa el seu gran desig perquè s'acompleixin certs esdeveniments crucials: «Foc he vingut a llançar a la terra, i què més vull si ja s'ha encès! En un baptisme haig de submergir-me, i com m'apresso fins que això es compleixi!». Seguidament els clarificarà que aquests esdeveniments no portaran la pau sinó la divisió entre ells: «Us penseu que pau he vingut a portar a la Terra? No, us ho dic, sinó divisió!». Foc i aigua són dos elements antitètics. Amb el «foc», Lluc no fa referència al Judici de bons i dolents, un tema que defuig en tot moment en la seva doble obra, segons el Còdex Beza, sinó al Foc de l'Esperit Sant que, per primer cop, s'encendrà el dia de Pentecosta (Ac 2,3: «unes llengües com de foc»). El «baptisme en què Jesús s'ha de submergir» fa referència a la seva mort violenta, mort que afectarà també els deixebles en forma de persecucions (Mc 10,38-39). Les divisions es produiran en el si de la mateixa comunitat creient: «n'hi haurà cinc en una casa», pare, mare i filla, fill i nora, enfrontats entre ells: «tres estaran dividits contra dos i dos contra tres; es dividiran pare contra fill i fill contra el seu pare; es dividiran mare contra filla i filla contra la mare; sogra contra la seva nora i nora contra la sogra.» Amb paraules entenedores els adverteix que no tot seran flors i violes.

Calendari de la setmana

Lectures de la missa, santoral i altres celebracions

(CICLE LITÚRGIC C; FERIAI II)

TEMPS DE DURANT L'ANY

(SALTERI: SETMANA 4)

AGOST

14. DIUMENGE

Diümenge XX de durant l'any, Verd. Lectures: Jeremies 38,4-6.8-10 / Salm 39 / Hebreus 12,1-4 / Lluc 12,49-53
SANTORAL: Anastàsia, rel.; Eusebi, prev.; Maximilià Maria Kolbe, prev. i mr.

15. DILLUNS

Assumpció de la Mare de Déu (S), Blanc. Lectures: Apocalipsi 11,19a;12,1-10 / Salm 44 / 1 Corintis 15,20-26 / Lluc 1,39-56
SANTORAL: Tarsici, mr.

16. DIMARTS

Fèria, Verd. Lectures: Ezequiel 28,1-10 / Salm Deuteronomi 32,26-36 / Mateu 19,23-30. O bé: *Sant Esteve d'Hongria (ML)*, Blanc. Tarragona: *Beat Joan de Santa Marta (ML)*, Vermell.
SANTORAL: Serena, emp.; Roc de Montpeller.

17. DIMECRES

Fèria, Verd. Lectures: Ezequiel 34,1-11 / Salm 22 / Mateu 20,1-16. Girona: **Beat Enric Canadell (MO)**, Vermell.
SANTORAL: Beatriu de Silva, rel.; Eusebi, p. i mr.; Jacint de Polònia, prev.

18. DIJOUS

Fèria, Verd. Lectures: Ezequiel 36,23-28 / Salm 50 / Mateu 22,1-14
SANTORAL: Helena, emp.; beat Manès de Guzmán, prev.; Nicolau Factor, prev.

19. DIVENDRES

Fèria, Verd. Lectures: Ezequiel 37,1-14 / Salm 106 / Mateu 22,34-40. O bé: *Sant Joan Eudes (ML)*, Blanc; *Sant Ezequiel Moreno (ML)*, Blanc. Tarragona: **Sant Magí (MO)**, Vermell.
SANTORAL: Lluís d'Anjou, b.

20. DISSABTE

Sant Bernat (MO), Blanc. Lectures: Ezequiel 43,1-7a / Salm 84 / Mateu 23,1-12
SANTORAL: Cristòfor i Leovigild, mr.; Samuel, prof.

El sant

Per Eduard Brufau

Beat Miroslau Bulesic

A la fi de la Segona Guerra Mundial gairebé tota l'Europa de l'Est va caure sota l'òrbita soviètica. A diferència dels seus veïns, Iugoslàvia es va mantindre independent del dictat de Moscou, però també va adoptar un règim comunista.

En aquest context va viure el beat Miroslau Bulesic (1920-1947). Després d'estudiar a la Gregoriana de Roma, va ser ordenat sacerdot el 1943 i destinat a diverses parròquies de la regió d'Istria, llavors part d'Itàlia. El jove capellà es va trobar amb uns feligresos que sobreviuen com podien i molt colpits per la guerra; ell els visitava personalment, els ajudava sempre que podia i els animava a assistir a l'eucaristia. Acabada la guerra la zona va passar a formar part de Iugoslàvia —avui pertany a Croàcia— i el beat Miroslau no va dubtar a criticar la nova dictadura. Per la seva oposició al règim i per l'atenció espiritual als seus feligresos les autoritats el van posar en el punt de mira. Finalment va ser apunyalat per un grup de simpatitzants del règim. Va ser beatificat el 2013 pel papa Francesc.

Viure en el conflicte

A casa no érem creients i jo em vaig formar cristianament en la tradició de la Jobac, un moviment de joves en la línia de la Joventut Obrera Cristiana (JOC), i vaig ser jove durant la transició democràtica. Això vol dir que vaig encetar la meua fe en el convenciment que els joves no podrien sentir-se estimats per Jesús i, per tant evangelitzats, si no fèiem el possible perquè les seves condicions de vida i de treball els permetessin viure amb dignitat. Jo ho vaig viure a través del meu compromís sindical, un compromís socialment desagrat, perquè mai no ha tingut bona premsa i perquè sol desenvolupar-se en el conflicte. Un conflicte que de vegades crees tu, fent veure allò que roman invisible: per exemple que el personal de neteja no cobra els plusos que estableix el conveni, o que no es poden fer tantes hores extres, o senzillament que es posa en marxa una reforma laboral que discrimina els joves o mina els fonaments de la Seguretat Social.

Total, et crees fama d'esvalotadora perquè de vegades trenques la pau laboral i obligues els companys a mullar-se sobre una qüestió que els incomoda, i tu mateixa t'hi mantens gràcies a la pregària i al grup de revisió de vida. Reconec

La pau de Jesús sovint és la pau del qüestionament, de la contradicció, de la incomoditat i de l'imprevisible

que jo envejava i em mirava amb una certa condescendència els companys cristians que treballaven en tasques més simpàtiques i més explícitament pacificadoras. Amb el temps he après que mantenir una actitud cristiana a qualsevol lloc et pot portar a viure en moltes menes de conflicte i que la gràcia rau a viure'l amb el mínim

Mercè Solé
Membre de l'ACO i del
Centre de Pastoral
Litúrgica de Barcelona
(msoletey@gmail.com)

d'agressivitat i el major respecte envers els teus companys o adversaris, cosa que jo encara no he assolit. A banda, és clar, d'assumir-ne les conseqüències.

Per això sempre em consola l'evangelí d'aquest diümenge, tan difícil de comprendre si partim d'un cristianisme entès com una mena de bonisme desarrelat de les benaurances i garantidor de la nostra forma de vida. La pau de Jesús sovint és la pau del qüestionament, de la contradicció, de la incomoditat i de l'imprevisible. Ho veiem en la figura de Maria que es refia de Déu acollint un embaràs que desafia tota lògica i que posa en risc la seva relació amb Josep i el seu futur com a dona. Ho veiem en Jesús, que per la seva trajectòria, acaba a la creu, no pas d'una forma ingènua o inesperada, sinó veient-ho venir i acceptant sense resistència el dolor, el patiment i la incertesa que aquesta «prova d'un baptisme» li provocarà. Sovint aquí també tendim a confondre la «mansuetud» de Jesús, aquesta acceptació de les conseqüències de viure i fer viure l'amor i la lògica de Déu al món, amb una mena de capteniment passiu d'obediència mal entesa. Potser per aquesta confusió ens xoquen tant les paraules de Jesús.

Els nivells de l'ètica

Bartomeu Palau

Diaca i exinspector d'Ensenyament

Quan parlem d'ètica podem parlar de tres nivells. El primer nivell és l'ètica del deure; el segon nivell, l'ètica de la felicitat i el tercer nivell, l'ètica de l'amor.

L'ètica del deure és l'ètica pròpia de qualsevol professional responsable; és el conjunt de normes que em diuen com m'he de comportar en la meva tasca professional. Aquesta ètica és imprescindible per al funcionament més elemental de la societat. Totes les persones han de tenir una ètica personal fruit de la seva professió: l'advocat, el metge, el professor, l'ebenista, el botiguer, el fabricant, el pagès, el paleta, etc. Es tracta d'una ètica de caire individual i que cadascun de nosaltres ha d'assolir independentment que la tingui o no la resta de membres de la seva professió. Si la majoria té aquesta ètica, la societat funciona; en cas contrari, la societat està malaltissa.

L'ètica del deure es pot dir també l'ètica del jo perquè m'ajuda a mi i només a mi en la meva maduració personal mitjançant el desenvolupament correcte del treball professional. És l'ètica que obeeix aquell principi que diu: «Tot el que mereix ser fet mereix ser ben fet!»

El segon nivell és l'ètica de la felicitat. La clau d'aquesta ètica no és el «jo» sinó el «nosaltres». La felicitat no es pot aconseguir si no tenim un contacte directe amb les altres persones. Ajudar els altres és una de les coses que més satisfan l'ésser humà, i es concreta quan diem d'algué que té «esperit de servei». Hom és més feliç donant que rebent i per això és necessari el proïsme. En aquesta ètica, l'alteritat és fonamental.

Cal dir també que el màxim exponent de donació és el perdó. Perdonar les ofenses rebudes és bàsic per assolir la felicitat, ja que el perdó no cura solament qui el rep sinó sobretot qui el dona. L'actitud contrària al perdó és la revenja. La revenja és corrosiva i acaba enverinant qui la pateix i fins i tot qui la cerca. Practicar el perdó i practicar la revenja són elements indispensables per assolir o no la felicitat.

L'exemple més sublim del perdó és la paràbola d'*El fill pròdig*, on descobrim la història d'un pare que, quan el seu fill retorna a la llar, el primer que fa és perdonar.

Per això el «nosaltres» és la base per gaudir de l'ètica de la felicitat. L'existència de la comunitat és imprescindible per a la felicitat.

Signe de grandesa

Mahatma Gandhi, que creia en el perdó, pregava dient: «Ensenyem que perdonar és un signe de grandesa i que la venjança és patrimoni dels covards.»

El tercer nivell és l'ètica de l'amor.

«El bon samarità» (1839), de Pelegrí Clavé i Roqué.

Ajudar els altres
és una de les coses
que més satisfan
l'ésser humà

Hem vist com l'ètica del deure es fonamenta en el «jo» i l'ètica de la felicitat es fonamenta en el «nosaltres». Doncs bé, l'ètica de l'amor es fonamenta en el «tu». Es tracta en el fons d'una persona concreta, d'un germà teu que, com tot ésser humà, és únic i irrepetible. Té nom i cognoms.

El model més sublim de l'ètica de l'amor és *El bon samarità*. El bon

samarità no es dedica als altres en general, sinó a en Ramon, a la Marta, al Pere, a la Mireia, etc. El bon samarità és aquella persona propera que t'envolta i fa que el cristià estimi els altres com s'estima a si mateix. Per això l'ètica de l'amor ocupa el tercer nivell, és a dir, el nivell superior.

Petits Pelegrinatges

**Caravaca
de la Cruz**

Del 12 al 15 de setembre

GC 004151

ciutat Jubilar in perpetuum

**Mallorca terra de
Ramón Llull**

Del 26 al 29 de setembre

Club⁺amics
Associació Amics de Catalunya
Cristiana i Ràdio Estel

Contacte:
Tel: 934 092 700
info@clubmes.cat
www.clubmes.cat

La «revolució» que comença avui

Resulta evident avui que no falten raons per fer un judici pessimista sobre la nostra realitat, la de la societat actual, tantes vegades marcada per la violència i la injustícia. No obstant això, el Papa a Cracòvia ha estat meridianament clar amb els joves, no ha estalviat un gram de cruesa en les descripcions que els ha fet. Però també els ha obert els ulls sobre el potencial transformador de l'Evangeli, començant per la quotidianitat, per l'ordinari, per l'entorn proper i immediat de cadascú. Podem afirmar que la «revolució» de Cracòvia comença avui mateix.

PEDRO J. PIQUERAS IBÁÑEZ
Girona

Un gran compositor

Música Antiga de Girona, una associació dedicada a la recuperació de la música existent a l'Arxiu capítular de la catedral de Girona, prepara un nou concert per al 8 d'octubre venint a l'Auditori de Girona, sota la direcció de Josep Vila Casañas. Es tracta de tres obres del mestre de capella Jaume Badius i Vila (1750-1822), batejat a la basílica de Santa Maria del Mar i un dels compositors més significatius de l'època.

Va ser mestre de capella de la Seu d'Urgell uns mesos i durant més de quatre anys va ser-ho a Girona, on a l'Arxiu capítular conservem vint obres seves, algunes de notable extensió. De Girona va passar a Còrdova, on se l'han fet seu i li han dedicat un carrer. D'allí va marxar

Estimar per viure feliç

Tot el que sentim depèn del que pensem. Les persones més felices tenen més autoestima, més bon autocontrol de la seva conducta, es proposen objectius i els compleixen, són estables emocionalment i positives. Ser feliç no és tenir una vida perfecta, sinó reconèixer que la vida val la pena viure-la, malgrat les dificultats. La veritable tristesa de la vida és no tenir ja esperança. Hem d'aprendre a viure estimant i a practicar el pensament positiu. Si ens exigíssim més a nosaltres mateixos, valoraríem més els altres. No només pensar en les coses positives que tinc, sinó en les que té l'altre. Cal aprendre a relativitzar, modificar situacions i pensar en els sentiments de l'altre, ser empàtics. Una de les actituds més importants de la persona és saber escoltar, per tant, dedicar temps a l'altre. Això és estimar.

MONTSERRAT ROSELL PUJOL
Vic

un parell d'anys a Madrid, cridat per la cort, però va tornar a Còrdova, on va morir el 1822 i hi està enterrat. Es aquí on li han dedicat una tesi doctoral en tres volums que indica la importància que va tenir en el seu moment perquè va ser dels primers a utilitzar plenament el classicisme musical entre nosaltres.

JAUME PINYOL I BALASCH
President de Música Antiga de Girona

Una denúncia valenta

Durant els últims dies hem disposat de dades sobre la família i sobre els naixements, veritablement preocupants; una societat amb més morts que naixements. Això, en uns moments en què el debat polític se centra en les polítiques socials, l'economia i l'ocupació, soterra una

gran batalla antropològica que té com a centre la família. També som conscients que l'Església s'ocupa afanyosament, i gairebé en solat —només entitats pro família i grups menors es mouen amb les forces que tenen—, de sostenir la institució familiar com a garantia de futur i d'estabilitat social.

Mentrestant, la «ideologia de gènere», assumida i defensada des de tribunes intel·lectuals i polítiques, es dedica sistemàticament a dissoldre'n els fonaments. En aquest context el cardenal Robert Sarah, prefecte per a la Disciplina dels Sagraments, ha declarat la seva ferma convicció que hi ha un esforç planificat per destruir la família i el matrimoni, que tindrà conseqüències letals per a la humanitat. Temps al temps.

ENRIC BARRULL CASALS
Girona

El Consultori

PREGUNTES I RESPOSTES
SOBRE DOCTRINA
I MORAL
pel Dr. Joan Antoni
Mateo

Gran disgust

Estic passant un gran disgust i no sé què fer. Tinc una neta de quatre anys i els pares, com que treballen els dos, me la confien moltes vegades. Jo ho faig amb molt de gust. La setmana passada, la jove em va dir molt seriosa que jo no podia parlar de religió a la nena, que ella ja triarà quan sigui gran. Em vaig quedar molt tallada. Jo li he ensenyat alguna pregària i a fer un petó a la imatge de la Mare de Déu que tinc a casa. No ho entenc. La nena està batejada i jo mateixa li vaig fer de padrina. A cop calent li volia respondre a la meva jove que no em tornés a portar la nena, però em vaig mossegar la llengua. M'entristiria molt no poder veure la criatura, però tampoc no em sabia estar sense parlar-li de la meua fe. Què faig?

De moment li diré que ha fet molt bé a mossegar-se la llengua. Sovint hem de lamentar decisions preses amb precipitació i sempre és bo reflexionar i pregar abans de prendre decisions que poden ser difícils de revocar. Lamento el poc coneixement i les idees tan errades que té la seva jove, però hem de tenir paciència i molta mà esquerra i practicar aquella obra de misericòrdia que ens anima a ensenyar a qui no sap. La seva jove pateix una ideologia molt poc realista pel que fa a això de «ja triarà quan sigui gran». Només podrà triar si té un coneixement cabal d'allò que vol discernir. Comenti amb la seva jove que hi ha tantes coses fonamentals que de fet no triem, que són un do previ a la nostra llibertat i que la fan possible. La seva jove no esperarà que la nena sigui gran perquè triï la llengua que vol parlar. La portarà a una escola sense permís de la nena i així anirà prenent tantes decisions que considerarà el millor per a la seva filla i no pot obrir d'una altra manera si vol obrir sensatament. Ja no cal dir que la nena no ha triat ni el lloc on ha nascut ni la família que l'ha portada al món. La postura de la seva jove demostra gran insensatesa.

D'altra banda, vostè em diu que els pares van demanar el baptisme per a la nena. Suposo que eren conscients del que feien i a què es comprometien en aquell acte, i en triar-la a vostè com a padrina també deurien saber que el padri de baptisme adquireix uns compromisos molt importants. I ara la vol privar a vostè d'exercir els compromisos que comporta ser padri? On s'ha vist tanta incoherència? Cada cop em convenço més que moltes persones en les seves decisions es guien per tot menys pel seny més elemental! Amb tot li recomano que segueixi tenint la nena i segur que, sense fer-li catequesi explícita, vostè li farà molt de bé amb la seva presència i testimoni. I, mentrestant, esperem que la jove comenci a obrir els ulls...

• Per enviar consultes al Dr. Mateo:
elconsultori@hotmail.com
www.balmesiana.org
apartat de correus 121 - 25620 Tremp (Lleida).

Amb bon humor

Podeu enviar les cartes a: redaccio@catalunyacristiana.cat

Noves representacions del Misteri de la Selva

Redacció

La Selva del Camp

Un any més, amb motiu de la celebració de l'Assumpció de la Mare de Déu, la població de la Selva del Camp representa aquest cap de setmana el Misteri de la Selva. Enguany les funcions tindran lloc els dies 14 i 15 d'agost i comptaran amb una novetat en el repartiment: el paper de la Mare de Déu l'assumirà la jove Júlia Roig, de només 19 anys.

El Misteri de la Selva recull l'antiga tradició, que ja trobem als segles IV i V, de l'Assumpció de Maria al cel en cos i ànima en el moment de morir. A Occident la festa va obtenir un impuls notable al segle XIII a partir de la divulgació que en va fer Jaume de Voràgine a la *Llegenda àuria*. A Orient la festa se celebra també des de fa molts segles amb el nom de Dormició de la Mare de Déu.

Gràcies al llibre de Jaume de Voràgine es van començar a popularitzar per tota l'Europa occidental obres dramatitzades —amb text recitat i cantat— sobre l'Assumpció de Maria. A les terres de parla catalana les més conegudes i que han sobreviscut fins avui són el Misteri d'Elx i el Misteri de la Selva. Tanmateix, el que es representa a la vila del Baix Camp té la peculiaritat de ser el drama assumpcionista més antic d'Europa en llengua romànica que ens ha arribat sencer. Concretament es tracta d'una obra la música de la qual pertany al repertori gregorià i polifònic dels segles XIII i XIV.

Aquesta joia del teatre religiós me-

dieval es devia deixar de representar en algun moment indeterminat de la història. No va ser fins al segle XIX que l'historiador Mn. Joan Pié i Faydella en va trobar el text a l'arxiu parroquial de la Selva del Camp. Des de llavors el Misteri ha estat especialment valorat per la qualitat musical que presenta, però també per la riquesa lingüística del text en català baixmedieval. A

causa del gran valor de l'obra es va prendre la iniciativa de tornar-la a representar i des del 1980 les funcions se succeeixen ininterrompudament. El Misteri de la Selva va rebre el Premi Nacional de cultura popular a la millor iniciativa artística l'any 1994 i ha arribat a ser representat fora de la Selva del Camp, fins i tot a Roma i Jerusalem.

FUNCIONS:

Diumenge 14 d'agost: a les 22.00 h
Dilluns 15 d'agost: a les 20.00
Lloc: parròquia de Sant Andreu de la Selva del Camp
Més informació:
www.misteridelaselva.cat

L'església de Sant Miquel de Fluvià celebra 950 anys

Redacció

Sant Miquel de Fluvià

El monestir de Sant Miquel de Fluvià, a l'Alt Empordà, fundat per l'abat Oliba, celebra aquest 2016 els 950 anys de la seva consagració. De tota l'antiga abadia avui se'n conserva només l'església, que fa de temple parroquial de la població i que és un exemple excel·lent d'arquitectura romànica.

Els actes centrals de la commemoració tindran lloc el 16 d'octubre amb una missa solemne, presidida pel bisbe de Girona, Mons. Francesc Pardo, i amb la inauguració d'una exposició sobre el conjunt monumental. Al llarg d'aquest mes d'agost també s'organitzen visites guiades per conèixer aquesta església emblemàtica del romànic català. Més informació: www.santmiquelfluvia.cat.

Baixada de l'aigua de Sant Magí

Redacció

Tarragona

Una de les festes religioses més tradicionals de la ciutat de Tarragona i de tota l'arxidiòcesi és la festa de Sant Magí, que s'escau el 19 d'agost. La vigília d'aquesta celebració es porta en carros aigua des del santuari de Sant Magí de Brufaganya, al terme de Pontils, la Conca de Barberà, fins a Tarragona. Un cop a la ciutat l'aigua és rebuda festivament a la capella del sant, on és repartida entre els fidels.

Aquesta tradició se celebra en honor de sant Magí, que va ser un ermità del segle III, màrtir durant les persecucions romanes. Segons la tradició, el sant ermità, entre molts altres miracles, va fer brollar d'una roca tres fonts d'aigua fresca i clara tan sols tocant-la amb el bastó. Amb aquesta aigua va saciar la set dels soldats que l'havien arrestat i apallissat pel fet de ser cristià.

Fora de Tarragona i del santuari de la Brufaganya la festa de Sant Magí també se celebra a llocs com Barcelona, Lleida, Reus, Vilafranca del Penedès, Tàrraga, Guissona, la Llacuna o Sant Quintí de Mediona.

«Els “lobbies” del poder no han ocupat la n’han pres el lloc»

Mario Mauro, exvicepresident del Parlament Europeu

Giorgio Chevallard

Mario Mauro, exvicepresident del Parlament Europeu durant tres mandats, exministre de Defensa i actual senador de la República italiana, s’ha trobat a Barcelona el 7 de juliol amb un públic de més de 100 persones per parlar de *Brexit: es trenca Europa?*, en una trobada promoguda per la Companyia de les Obres.

A la presentació s’hi han comentat les moltes contribucions que ha fet al projecte europeu, en el qual es va voler implicar des de ben jove per viure i verificar els ideals dels pares de la Unió Europea (amb 19 anys va ser arrestat a la frontera entre Alemanya de l’Est i Polònia, on volia anar per donar suport a *Solidaritat* a Gdansk), des del desenvolupament dels programes Erasmus (molts dels joves presents han pogut gaudir d’aquesta experiència tan enriquidora), fins a les missions a molts països, des del rol de representant contra el racisme i la xenofòbia durant tres anys (especialment, contra els cristians) fins a la promoció d’un sistema europeu de Bancs d’Aliments. Fins i tot quan es va aixecar a preguntar a la cimera de ministres de Defensa de l’OTAN de fa un parell d’anys (quan alguns ja volien començar a bombardejar Síria) qui eren els grups anti-El Assad a Síria que haurien ajudat a aquesta acció: en va sortir una llista de sigles desconegudes, gairebé totes ara identificables amb ISIS...

A la seva xerrada i a les respostes a moltes preguntes, sobretot dels joves, ha recordat com va néixer la Unió Europea: per sortir de l’espiral de guerres i violència que ha tenallat Europa durant molts segles, amb guerres cada 10 o 20 anys, després del desastre de la Segona Guerra Mundial, gent en el fons derrotada per la guerra, més grans de 70 anys, han estat capaços d’idear un camí de pau i desenvolupament. I realísticament van proposar un ideal comú d’unitat i pau partint per fer un mercat. Ara potser no ho valorem, i fins i tot ho menyspreem, però pertànyer a una comunitat de 530 milions de persones ha permès un període de desenvolupament i de pau desconegut en la història europea. I abans d’haver-hi el Mercat Comú, hi havia la CECA, la Comunitat Europea del Carbó i de l’Acer, el 1951: la posada en comú de la gestió i la producció de l’acer va ser una jugada genial, clau per impedir en el seu origen qualsevol nova carrera armamentista.

Ha recordat els desastres de les ideologies (feixisme, nazisme, comu-

nisme) que pretenen forçar la realitat en els seus esquemes decidits anticipadament. En realitat les ideologies no han mort, ara els riscos són dos: un és l’islamisme (que «convenç» els joves europeus, no només els fills d’immigrants musulmans: hi ha 800 o 1.000 espanyols lluitant amb ISIS) i l’altre és el nihilisme, aquesta cultura del no-res que mata la política i el diàleg. Però «qui perd la memòria de la seva pròpia història no té dret a la seva llibertat». Mario Mauro apel·la a la memòria perquè tots assumim la nostra responsabilitat avui, no per repetir una retòrica europeista que només sap idealitzar el passat: es tracta simplement de decidir si volem seguir construint alguna cosa junts o deixem que la vida ens separi, però sabent que l’alternativa a llarg termini és clara: o la unitat o el conflicte (com ens ensenya la història). Una tercera guerra mundial no està tan lluny (Orient Mitjà, Síria, Ucraïna...), el Papa diu que ja ha començat «per parts».

Finalment hem pogut entrevistar-lo amb algunes preguntes, no sempre «fàcils»: però ell no s’ha refugiat en una retòrica fàcil.

El ciutadà europeu sovint ha d’escollir entre populismes i partits de l’establishment, però que han afavorit aquesta situació de crisi, i han oblidat les persones, els treballadors, les famílies, per afavorir massa sovint el gran capital i els bancs (penso sobretot en Espanya). Quines alternatives realistes hi ha? Com es pot recuperar la credibilitat de la política?

Molts dels electors que han passat de votar popular a votar populista són les mateixes persones. Faria falta alguna cosa nova; o bé renovar el que hi ha: són els dos grans camins possibles. Però fa falta refundar. Un projecte polític racional enorme com és la Unió Europea ha quedat en mans d’estúpids. Cal resoldre la disjuntiva entre uns Estats Units d’Europa o més sobirania nacional, per salvar la identitat cultural dels pobles. I segurament fa falta més representativitat dels òrgans europeus que decideixen (Comissió i Consell).

Molts critiquen aquesta Europa per la seva incapacitat política i el seu servilisme al poder financer i a la burocràcia (alguns l’anomenen l’Europa de les 3 «M», Mercats, Multinacionals, Maçons): des de la Constitució europea fins a la crisi de Grècia, des dels immigrants que moren al mar fins a la crisi de l’euro, la purga política de gent com Rocco

«El projecte europeu encara té sentit, però necessita canviar»

«Hem donat 5.000 milions d’euros a Turquia perquè es quedi amb els refugiats, que no vinguin a molestar-nos»

Buttiglione, substituït per un polític maçó. Han canviat el projecte d’unitat d’inspiració cristiana dels pares fundadors (Schumann, De Gasperi, Adenauer, Monet). No deu ser per això també que la gent la rebutja?

Els euroconvençuts han fet grans tonteries (en tenim molts exemples...). En realitat, moltes de les crítiques dels euroescèptics les compartim els que creiem en la Unió Europea. El projecte europeu encara té sentit, però necessita canviar, renovar-se: tal com està no funciona. Els lobbies de poder no han ocupat la política europea, n’han pres el lloc. Així avui no hi ha una veritable política europea. S’han substituït, fomentant els seus interessos contra l’interès comú.

El papa Francesc ha fet un diagnòstic precís dels mals d’Europa i dels possibles remeis

política europea,

(el discurs per la concessió del premi Carlemany, tema reprès al viatge que ha fet fa poc a Armènia): un continent vell, que ha de ser fidel a si mateix i a la seva història. On veu les energies per fer aquest renaixement? Com es pot instrumentalitzar políticament?

El Papa ha posat el dit a la llaga: Europa és vella i està envellint demogràficament, moralment, políticament. Hi ha dades preocupants: de 530 milions d'europaus només 75 milions són joves de menys de 25 anys; són més o menys els mateixos que tenen a Egipte (70 milions), el mateix passa a Turquia o al Marroc. Al meu país el tant per cent d'immigrants és del 8%; però a les escoles de primària aquest percentatge arriba fins al 50%. El nom més utilitzat a Itàlia aquest any passat va ser Mohamed.

Efectivament trobem a faltar una generació. I el Brexit no hauria passat si els joves anglesos, la majoria dels quals eren favorables a Europa, haguessin anat a votar (l'abstenció juvenil ha estat molt alta, i el vot juvenil, majoritàriament a favor de quedar-se a la Unió): però hi han renunciat. L'energia no pot venir dels actuals partits nacionals, ha de venir d'una nova generació de partits europeus: hem de recuperar la dimensió europea de la política. Que els joves fundin un nou partit europeu, amb representants a cada país.

Després dels pares fundadors s'ha perdut l'empenta ideal i han faltat líders. Potser Helmut Kohl va ser l'últim gran polític europeista, des de llavors només hi ha hagut molta mediocritat i molts egoistes defensors

Una sessió del Parlament Europeu.

d'interessos nacionals. Europa necessita un veritable líder? Qui podria ser?

Aquest líder no hi és ara com ara. La Unió Europea basada només en la conveniència no és veritable, necessitem reconèixer un ideal que sigui convenient per a tots: l'ideal indica el camí. Només per interès la unitat no dura (les empreses ens ho ensenyen: segueixen i saben superar els entrebancs, fins i tot quan hi perden diners). És essencial la responsabilitat

personal de cadascú al capdavant de l'ideal. Així veiem com Helmut Kohl i Angela Merkel, per posar un exemple, tots dos del partit CDU i del mateix país, tenen horitzons molt diferents. Perquè no és el mateix voler una Alemanya europea que una Europa alemanya...

A Barcelona estem construint el temple de la Sagrada Família de Gaudí, que algú ha definit com l'última catedral de la Vella Europa. Però Etsuro Sotou, l'escultor

japonès que hi treballa des del 1978, diu que és el primer temple de la Nova Europa. Què n'opina?

Hi concordo totalment. Per això vaig promoure l'exposició sobre Gaudí al Parlament Europeu quan era vicepresident de l'Eurocambrà: *El realisme de Gaudí i la construcció d'Europa*, l'octubre del 2008. La idea de la catedral infinita és connatural a la Unió Europea, com pensava Schumann: són «dues obres inacabades», sempre en construcció. Però hem de redescobrir l'ideal que necessitem per posar-nos en moviment. La construcció no té com a consistència última l'economia (perquè aleshores no té fonament i, quan les coses van malament, ens separem).

Entre l'Europa dels Estats (és molt difícil que cedeixin sobirania) i la dels pobles (idealitzada i poc capaç d'un progrés polític real), quin rol creu que pot tenir l'Europa de les regions? A Catalunya la gran majoria és i se sent europeu, però qui voldria més llibertat i independència del centralisme de Madrid es troba amb l'amenaça espanyola del «sortireu d'Europa»: què pot dir i fer Europa per ajudar a resoldre la situació?

En el pla del paradigma polític no hi ha possibilitat de canviar els tractats, signats pels Estats i que s'hi basen: no és realista pensar que es pot canviar ara. Però cal notar que el Brexit està invertint la qüestió: qui vulgui quedar-se a Europa s'oposa al seu Estat, com està passant amb Escòcia i Irlanda del Nord.

Un jove li pregunta a boca de canó si encara creu en el projecte europeu i si la mateixa Europa se salvarà. Ell contesta dient que acabem de donar 5.000 milions d'euros a Turquia perquè es quedin els refugiats de les guerres de Síria i l'Iraq, que no vinguin a molestar-nos, cosa que és exactament el que va fer l'Imperi romà fa disset segles amb la Panònia, però aleshores van arribar els huns... El jove insisteix, no en té prou amb una resposta genèrica. I ell contesta que creu més en el projecte polític de la Unió Europea que en la capacitat d'Europa de sobreviure com a realitat cultural. I ens desafia a tots, preguntant-nos: Qui de vosaltres podia pensar de veritat fa 30 anys que el comunisme de la Unió Soviètica hauria desaparegut? I si hem estat capaços d'afrontar aquest desastre de la postguerra mundial a Europa o la crisi econòmica per la fallida de Lehman Brothers el 2008, ens fa por enfrontar-nos al problema d'uns quants centenars de milers de refugiats? Fa 25 anys vam acceptar d'un cop de ploma assumir la sort de 200 milions de persones amb l'obertura de l'Europa de l'Est. El nostre problema no són els «problemes» que tenim... és la nostra identitat.

Li pregunto si la família podria ser un factor important per recuperar la identitat i la societat europea (a més d'afavorir la demografia...), tot i que fins ara les institucions europees han menyspreat la família, si no

és que l'han atacat obertament, com amb les crítiques i intromissions recents a Polònia per no voler doblegar-se a la ideologia de gènere i voler mantenir el matrimoni pel que és, la unió entre un home i una dona. Mario Mauro diu que un dels fonaments de la Unió és la lliure circulació de mercaderies i persones, és a dir la «no discriminació»: tot el que és possible en un estat membre, ha de ser-ho als altres, per no discriminar ningú. Li pregunto aleshores com és que això ho han fet servir per promoure ideologia de gènere i no ho han fet en canvi, per exemple, perquè les ajudes a les famílies que tenen els francesos les puguin tenir també a Itàlia i a Espanya... Però diu que això són lleis locals, no es poden imposar als altres llocs...

Queda clar que algú ha fet servir el projecte de la Unió Europea per als seus interessos econòmics, ideològics, polítics (es destrueixen les realitats que creen i expressen unitat entre la gent per poder-la controlar més bé: per això mateix també ataquen l'Església). El problema és perquè els altres els ho hem deixat fer... Segueixo molt crític amb la política de la Unió Europea, aliada al poder (l'imperialisme internacional dels diners, ja l'anomenava així Pius XI el 1931 a l'encíclica *Quadragesimo Anno*); però m'adono que fa falta que la gent de bé es torni a implicar en el projecte europeu, per buscar la pau i la unitat. Quina alternativa tenim?

Crítica literària

La devoció mariana de Queralt

Durant l'any 2016 s'ha commemorat, amb diversos actes, el primer centenari de la coronació canònica de la Mare de Déu de Queralt; una efemèride religiosa que, al seu moment, fou preparada en el terreny espiritual per un tridu on predicaren els sacerdots berguedans Ramon Huch, Joan Postius (religiós claretià, promotor de la coronació) i el framenor caputxí Frederic de Berga, aquest darrer martiritzat durant la darrera persecució religiosa a Espanya i beatificat, recentment, a la catedral de Barcelona el dia 21 de novembre del 2015. El beat Frederic de Berga fou molt devot de la Mare de Déu de Queralt i és, alhora, l'autor d'un magnífic reportatge fotogràfic de les festes de la coronació; unes expressives fotografies que, en part, foren inserides per Mn. Joan Santamaria per tal d'il·lustrar gràficament aquest resum històric sobre el santuari de Queralt, que l'any 1928 publicà el Foment de Pietat i ha reeditat, ara, facsimilament a manera de commemoració.

En efecte, en el mes de desembre de 2015, i per tal d'incentivar el començ de la commemoració del centenari de la coronació, aquesta monografia de Mn. Santamaria sobre la Mare de Déu de Queralt ha estat reeditada junt amb un estudi introductori a cura de l'erudit

LA MARE DE DÉU DE QUERALT
Resum històric i novena pel Rnd. Joan Santamaria Rovira
Edició a cura de Ramon Felipó i Oriol
Llibres de l'Índex, 2015, 126 pàg.

bibliòfil i entusiasta de les tradicions berguedanes, Ramon Felipó, que, en l'apartat introductori d'aquesta reedició ens ofereix les dades biogràfiques essencials de l'autor de la monografia, Mn. Joan Santamaria, sacerdot nascut a Gironella l'any 1888 i traspassat a la ciutat episcopal de Solsona l'any 1967, on des de la seva condició de canonge havia treballat al costat del seu cosí germà, el bisbe Valentí Comellas Santamaria, amb qui compartí, també, inquietuds intel·lectuals i l'afecció a la història (ja que quan Valentí Comellas era vicari a la parròquia de Verdú hi descobrí la partida de baptisme de St. Pere Claver i, el 1933, essent bisbe de Solsona, aconseguí la restauració canònica del bisbat). En aquest resum històric, el reverend Joan Santamaria hi explica la significació del terme Queralt i n'ofereix la situació geogràfica: «Es troba quasi a l'extrem E. de la primera onada muntanyosa de les estribacions pirinenques, amb què es topa venint de

la terra plana en direcció al Bergadà, la qual s'estén del Llobregat al Cardener, i és coneguda amb els noms de Queralt, Tossals de Capolat, Taravil i Busa. El santuari està situat al N. O. de la ciutat de Berga. Les muntanyes del Bergadà, i per consegüent, la de Queralt són filles del segon moviment tectònic dels dos principals que trasbalsaren el terror català. El seu panorama és senzillament immens i d'una grandiositat insospitada» (pp. 15-16). Mn. Santamaria en aquesta monografia hi aportà, també, una bella síntesi de la història, vicissituds del santuari i notícies diverses sobre aquesta devoció mariana, al costat del text que elaborà de la «novena en honor de la Mare de Déu de Queralt» (cf. pp. 63-115). Felicitem, de cor, el Sr. Ramon Felipó per l'encert que ha tingut en preparar aquesta acurada edició facsimil, commemorativa del centenari de la coronació canònica de la Mare de Déu de Queralt, patrona i protectora de la ciutat de Berga; ceri-

Fra Valentí
Serra de
Manresa
Caputxí

mònia efectuada el dia 3 de setembre del 1916 pel nunci apostòlic, Francesco Ragonese, amb la presència del bisbe de Solsona, llavors Francesc d'Assís Vidal i Barraquer, acompanyat d'altres prelats de l'Església de Catalunya que, una volta acabada la cerimònia, entonaren junt amb el poble fidel el cant dels goigs: «Doneu-nos vostre favor, Verge de Queralt sagrada!»

Crítica cinematogràfica

Crònica d'una recerca espiritual

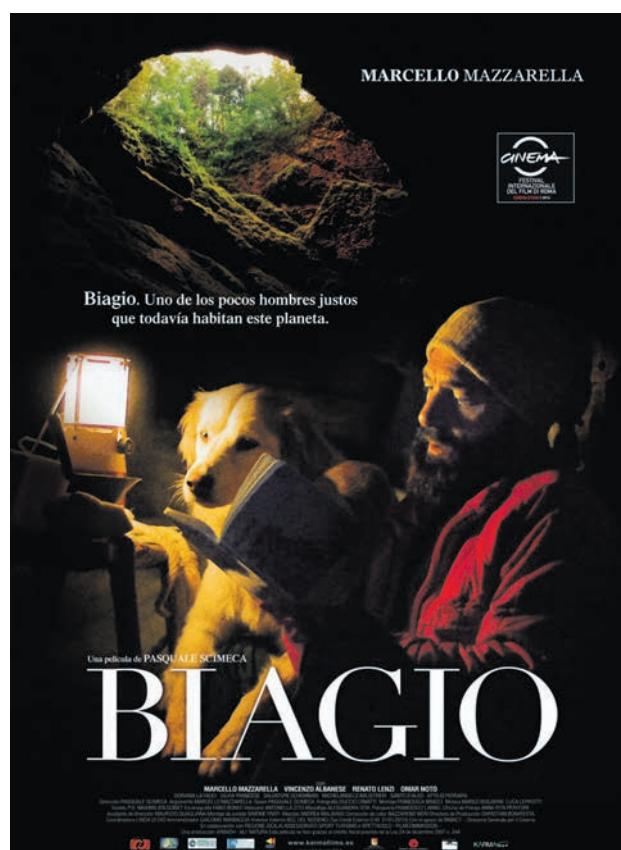
BIAGIO**DIRECTOR:** Pasquale Scimeca.**INTÈRPRETS:** Marcello Mazzarella, Vincenzo Albanese, Renato Lenzi, Omar Noto, Dorian La Fauci, Silvia Francese.**MÚSICA:** Marco Biscarini.**GÈNERE:** drama, biografia.

90 minuts.

Itàlia, 2014.

La pel·lícula *Biagio* es va presentar a la sessió de cloenda de la darrera edició de la Mostra de Cinema Espiritual de Catalunya i ara arriba a les nostres pantalles.

Es tracta de la història de Biagio Conte —el germà Biagio, fundador de la Missió de l'Esperança i la Caritat—, tot un itinerari espiritual. Fill d'una família de constructors en l'any noranta viu una crisi profunda («Ho tenia tot i mai no va ser feliç») que el portarà a viure com un ermità a les muntanyes de l'interior de Sicília, on sobreviu en gran austeritat acompanyant la tasca dels pastors. Allà coneix el pastor Rosario, que li servirà de guia, així com una comunitat d'ermitans. Després es

posarà en marxa a peu fins a Assís. Allà es consagra com a missioner per anar a Àfrica però en arribar novament a Palerm, la seva ciutat, descobreix la

situació de tants pobres. Així s'inicia la Missió de l'Esperança i la Caritat, amb tres comunitats al servei dels últims entre els últims.

El director sicilià Pasquale Scimeca mira de traduir en imatges aquest procés espiritual amb el protagonisme de Marcello Mazzarella. Partint de la fórmula del record-entrevista a un escriptor, assistim a la crisi de sentit que és el punt de partida d'una recerca que comença per l'abandonament de tot i la marxa a la natura. Allà, en la privació i en la soledat, tindrà espurnes de la trobada amb Déu. L'experiència espiritual no resulta fàcil de ser plasmada cinematogràficament. El director renuncia a mostrar sobrenaturalment la veu de Déu, no passa res d'extraordinari. Escull, però, mostrar els moments de pregària del protagonista.

François Truffaut deia que el més

difícil era mostrar la mort en el cinema, probablement darrere hi hagi la dificultat de presentar les experiències espirituals. Els monòlegs-diàlegs de Biagio se succeeixen, el seu desig, les absències, la incertesa i les trobades. Tot un repte per a l'actor que posa en paraules el que ha estat dit en silenci.

Interessant la inscripció en la natura com a lloc de la veritat per descobrir les petjades del Creador. La intempèrie i la duresa mostren també el difícil camí de l'ésser humà que es veu il·luminat per trobades. Interessant la saviesa i la cura del pastor experimentat i el seu fill. La comunitat de monjos que l'acull hostatjant la seva fragilitat. Els àpats pel camí on van variant les invitacions i els comuns però on la taula del compartir esdevé reveladora. I de forma especial la il·luminació en arribar a Assís rere les petjades de Francesc.

L'estació d'arribada seran els pobres. Carregar amb ells, parar la taula i compartir des de baix les seves vides serà la tasca de petites comunitats. El cos cansat i trencat del pelegrí que haurà de fer servir durant un temps la cadira de rodes, però la seva força no decau. N'ergeix un paradoxal estranya: «Fugim del món, però arribem a trobar una manera de lliurar-nos al món.»

Peio Sánchez
Director del Departament
de Cinema de l'arquebisbat
de Barcelona

RESERVAT EL DRET DE PUBLICACIÓ

Des del carrer

Reinhart Koehler, president de la fundació NPH internacional

«Quan convius amb els infants descobreixes el gran tresor que són»

Rosa María Jané Chueca
Ignasi Miranda

El pare William B. Wasson sempre es va preocupar per les necessitats dels pobres, la qual cosa el va portar a iniciar l'obra Nuestros Pequeños Hermanos (NPH) i així donar una llar a milers de nens i nenes. Gràcies a NPH, actualment uns 3.300 petits reben amor i seguretat, i aprenen els valors de compartir, treballar i ser responsables. Fa poc ha estat a Catalunya el president de NPH internacional, Reinhart Koehler, per demanar suport per a aquesta obra a favor de la infància. Més informació: www.nph-spain.org.

Quina és la trajectòria personal del seu compromís amb els infants més desprotegits?

El meu interès pels països en vies de desenvolupament em va portar a Mèxic el 1981, on vaig conèixer Nuestros Pequeños Hermanos i la feina del pare Wasson. Em vaig convertir en voluntari de la fundació NPH i vaig arribar a Hondures el 1982, en principi per ser-hi durant un any. Però va resultar un any molt llarg... em vaig enamorar de l'obra per la filosofia del fundador, el pare William B. Wasson i, perquè un cop que comences a conviure amb els infants, descobreixes el gran tresor que són. Puc dir que la meua vida ha estat una vida molt bonica per poder acompanyar aquests infants, veure'ls créixer i, sobretot, veure com es converteixen en adults productius i en persones cristianes que es preocupen pels altres.

NPH treballa fonamentalment a l'Amèrica Llatina...

Nosaltres treballem en nou països: Mèxic, on va començar l'obra, Hondures, Haití, Nicaragua, Guatemala, el Salvador, República Dominicana, el Perú i Bolívia. Gràcies a Déu, per la xarxa d'amics, també tenim suport en diversos països d'Europa, entre ells Espanya. També tenim presència als

Estats Units i al Canadà.

Com són els infants que arriben a les cases de NPH?

Quan arriben a nosaltres, la gran majoria d'aquests infants pateixen mals físics (desnutrició, malalties...) perquè no han estat atesos adequadament. En aquest aspecte, nosaltres els podem atendre ràpidament. En el terreny emocional, espiritual, el tre-

ball demana més paciència, però és la part més bonica: veure com ells, de mica en mica, com una flor, comencen a obrir-se, a florir... l'infant que arriba a nosaltres és molt desconfiat, no creu que algú el pugui estimar. Sempre poso l'exemple del pare Wasson, que va començar l'obra amb un infant que li va robar la capsa d'almoines de la capella perquè tenia gana. Un jutge

«Es tracta que trenquem els esquemes i actuem retornant amor, com a cristians»

volia empresonar l'infant, però el pare Wasson va demanar al jutge que l'hi donés en custòdia i que ell en tindria cura. Qui de nosaltres seria capaç d'això? Es tracta que trenquem els esquemes i actuem retornant amor, com a cristians. Així es pot aconseguir que la persona que espera que li retornem mal canviï de conducta.

Quan comença a canviar l'infant d'actitud?

Un cop que l'infant se sent realment acceptat i estimat, comença a agafar confiança. Quan arriba un infant, a més, se li demana que assumeixi una responsabilitat, que cooperi, que ajudi... que entengui que pot fer alguna cosa pels altres. Això és molt important perquè aquests infants senten que no serveixen per res. El més bonic és veure com, ja com a adults, s'integren a la societat, productius i realment com a persones que es preocupen pels altres...

I d'on ve el nom de «Nuestros Pequeños Hermanos»?

La nostra motivació és cristiana i el nostre nom, «Nuestros Pequeños Hermanos», ve de Mateu 25, on diu: «Tot allò que fèieu a un d'aquests germans meus més petits, m'ho fèieu a mi.»

Rauxa

Lleida

Eduard
Brufau

De les quatre capitals catalanes la menys coneguda pels mateixos catalans és, sense cap mena de dubte, Lleida. A diferència de les altres tres, la capital de les terres de Ponent i tot el seu entorn no han cridat mai gaire l'atenció. Allunyades tant del mar com dels cims del Pirineu, aquestes terres planes interiors i amb un fort caràcter agrícola no formen part de l'imaginari col·lectiu. Per a la majoria de catalans Lleida és un lloc de pas que apareix i desapareix fugaçment des de la finestreta del cotxe o del tren. Molts ni tan sols s'han parat mai a pensar si val la pena visitar-la.

I tantmateix, Lleida conserva un conjunt de joies medievales impossibles d'imaginar per a qui no hi ha estat mai:

la Seu Vella, d'un gòtic auster però majestuós, que va sobreviure a la dessacralització de Felip V, que la va convertir en caserna; la sorprenent església de Sant Llorenç, que conserva intactes els retaules gòtics de pedra; la finor elegant de l'hospital de Santa Maria; el romànic senzill de l'església de Sant Martí; la robusta arquitectura templera del castell del Gardeny; o el Museu de Lleida, amb una valuósíssima col·lecció d'art romànic i gòtic que hauria acabat malvenuda o reduïda a cendres si el bisbat des de fa més de cent anys no se n'hagués preocupat.

Lleida no pot ser ignorada. Sense un coneixement mínim de Lleida i de les terres de Ponent qualsevol idea de Catalunya és forçosament incompleta.